

NAM GIẢI-PHÓNG QUÂN

160
Indoch
LOA

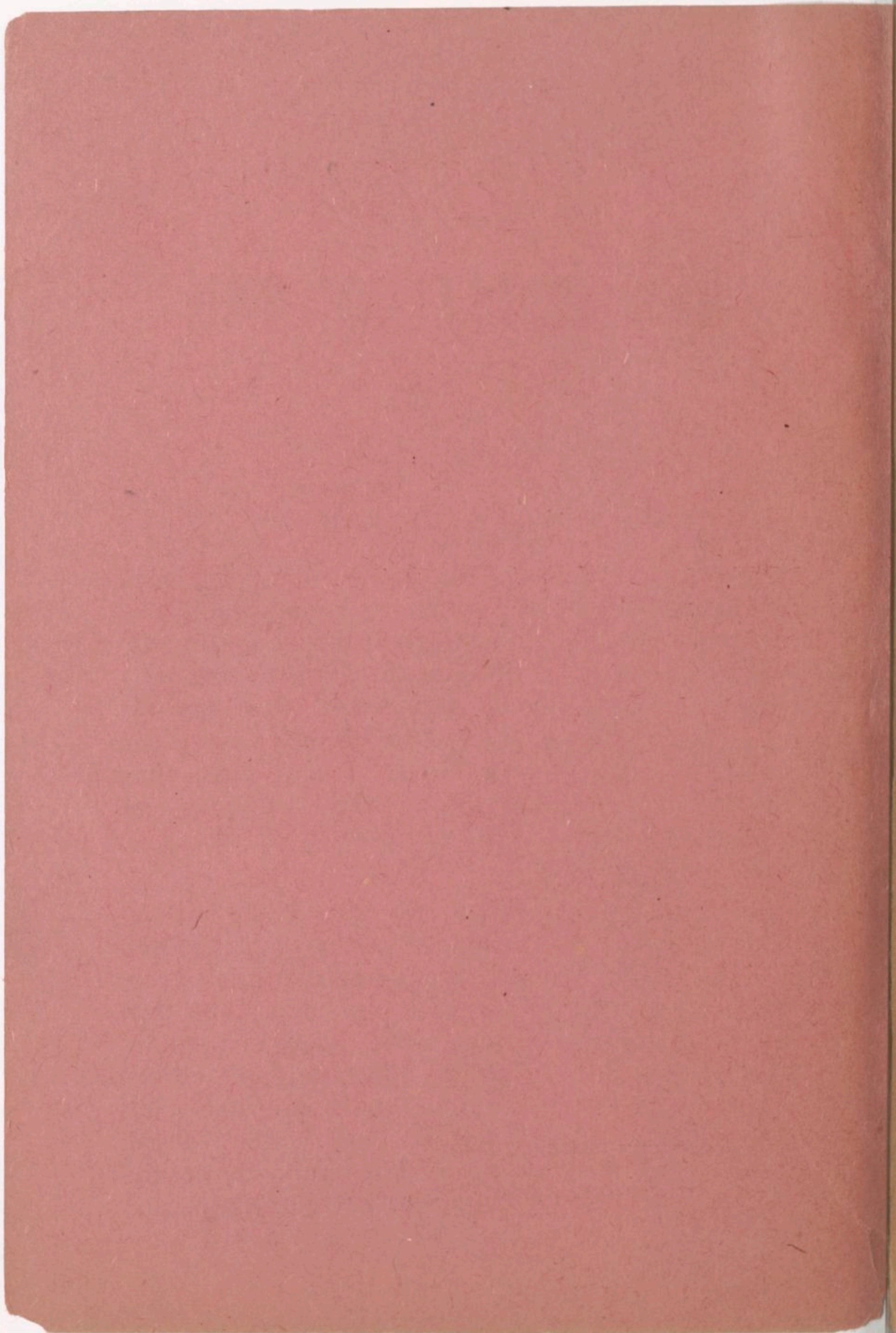


CHIẾN-THUẬT CƠ' BẢN



16 Indochin
401

TỦ SÁCH GIẢI-PHÓNG
LOẠI QUÂN-SỰ





CHIẾN THUẬT CƠ' BẢN

CHƯƠNG THỨ NHẤT

LỜI BÀN ĐẠI CƯƠNG

1 — Quân-chúng tham gia chiến-tranh bằng cách thế nào? — Quân-chúng trong tay không có tác sắt, muốn tham gia công việc chiến-tranh bằng thực-tế, xung phong hãm trận giết giặc thì làm cách thế nào? — Đây là một vấn-đề mọi người còn nghi ngờ rất có lý. Nhưng chúng ta hãy thử hỏi công dụng các thứ vũ-khí quân đội đã dùng, và mục-đích công việc quân đội đã làm ở chỗ nào? Chúng ta sẽ tìm thấy công việc và các thứ vũ-khí quân-chúng có thể dùng để giết giặc.

Công dụng lớn nhất của các thứ vũ-khí mà bộ đội Cứu-quốc đã dùng, cốt để giết giặc. Mục đích công việc bộ đội đã làm, là cốt tiêu diệt quân địch, hoặc làm cho quân địch phải hao mòn. Thế thời trong công việc sinh-hoạt hàng ngày của quân-chúng, những vật gì? những hành-động gì? có thể dùng để tiêu diệt quân địch? một con dao chặt củi, thái rau; một cái gậy, cái búa, cho đến cào cuốc v.v... đều là những vũ-khí chúng ta có thể dùng giết giặc. Những công việc cắt giây thép, phá

cầu cống đường xá, bỏ thuốc độc, phao đồn tin nhảm đều là những công việc làm giảm bớt sức chiến đấu của quân địch. Nếu chúng ta hăng hái hết sức vì nhiệm-vụ giết giặc cứu nước, thì không cứ một vật gì cũng có thể dùng làm vũ-khí; không cứ ở chỗ nào và lúc nào, chúng ta đều có thể tiến-hành công việc diệt trừ lũ giặc nước bằng cách quân-dân hợp-tác chặt chẽ.

2 — *Những việc nên chú ý.* — Một việc mà chúng ta đáng chú ý nhất, là cuộc chiến-tranh xâm-lược do bọn phát-xít gây nên, thời gian đã khá lâu, những thảm trạng cực khổ, chúng ta phải chịu đã khá nhiều; nhưng chúng ta không nên vì những sự cực khổ do cuộc chiến-tranh kéo dài mà sinh lòng khiếp sợ, chỉ ngồi than vãn mà không làm gì, hoặc mong muốn làm thế nào cho cuộc chiến-tranh kết liễu nhanh chóng, ai thua ai được cũng chẳng cần. Chúng ta nên hiểu rằng những nỗi đau khổ chúng ta phải chịu vì cuộc chiến-tranh tự-vệ của dân tộc, để chống lại xâm-lược, mặc dầu đã khá nhiều và khá lâu, nhưng nếu cuộc chiến-tranh tự-vệ của chúng ta bị thất-bại, nước nhà chúng ta bị xâm chiếm, dân tộc chúng ta bị làm nô-lệ, thì những thảm trạng chúng ta phải chịu còn lâu dài và ghê gớm hơn biết là chừng nào. Đứng trước tình thế nước nhà còn mất, chúng ta không nên nóng nảy, hãy nhẫn nại đem hết tinh-thần hăng hái, một lòng vì nước vì nòi, quyết chí phấn đấu đến cùng. Bọn phát-xít Đức, Ý đã tiêu diệt, giặc Nhật đang giãy chết, chúng ta hãy gắng

lên, hãy nhẫn-nại theo đúng chính-sách của chúng ta là phần đầu kéo giải để diệt trừ kẻ thù cho tận gốc.

3 — *Không nên sợ quân địch.* — Mặc dầu quân địch có nhiều vũ-khí tối tân, chúng coi mạng người rất rẻ; nhưng chúng ta không nên khiếp sợ, phải tìm cách tiến gần chúng, lần lút vào hàng-ngũ chúng, để tiến hành công việc phá hoại của chúng. Chúng ta là người, quân địch cũng là người, vì sao chúng ta lại sợ? Sợ chúng có nhiều vũ-khí chẳng? Vũ-khí của địch, chúng ta có thể tìm cách lấy đem về làm của ta. Nếu một khi trông thấy quân địch, chúng ta khiếp sợ không dám xông lên chém giết, thì sẽ bị thiệt mạng dưới lưỡi gươm hoặc viên đạn của chúng. Trong lúc máu căm hờn đang sục sôi, hễ gặp thấy quân địch, không cứ chúng nhiều hay ít, có vũ-khí hay không, chúng ta cũng coi là một vật cần phải cố nhỏ cho thỏa lòng căm tức.

Đây là tất cả những việc trong lúc chúng ta chiến đấu vì mục đích giết giặc cứu nước không thể quên.

4 — *Định nghĩa chiến-thuật du-kích.* — Lúc chưa cần quân chủ lực đánh một cách đường hoàng với quân địch, chỉ cho một số quân biệt động, hoặc các bộ đội du-kích dùng phương pháp tránh chỗ có đánh chỗ không, hành động nhanh chóng, khi ở chỗ này, khi ở chỗ khác, tùy cơ đánh phá quân địch, làm cho chúng thiệt hại và hao mòn dần. Cách đánh như vậy gọi là chiến-thuật du-kích.

CHƯƠNG THỨ HAI

CHIẾN-THUẬT DU-KÍCH

Trong lúc vũ-khí chúng ta còn thua kém, muốn chiến-đấu với quân địch, nên căn cứ mấy nguyên tắc dưới đây :

1 — *Đề phòng khi hành quân.* — Lúc hành quân muốn đề phòng quân địch đánh úp, hoặc đề khởi xảy ra những cuộc xung đột vô-ích, thời cách xa đội tiền vệ, hậu vệ, trắc vệ, chừng 4, 5 trăm thước đều nên cho một số do-thám bận áo quần thường, có đem theo vũ-khí đi trước, đi sau và hai bên để dò xét động tĩnh bên địch.

2 — *Đề phòng khi đóng trại.* — Những nơi quân ta đóng trại nghỉ, nếu cách quân địch không xa lắm, mỗi ngày nên cho một trung đội du-kích trở lên theo hướng quân địch đóng, đi xa cách chỗ đóng trại của quân ta chừng mười cây số, để canh phòng và dò xét tình-hình bên địch. Nên hết sức tiến-hành công việc tuyên-truyền, cổ-động tinh-thần chống giặc cứu nước của dân chúng, hợp sức với các đoàn thể dân chúng ở địa phương, thực hành công việc canh phòng do thám. Khi có quân địch tới, những đội du-kích chịu trách nhiệm đi canh phòng, một mặt hết sức chống cự lại, một mặt báo tin cho quân chủ lực biết để chuẩn bị đối phó hoặc rút lui, không nên đem toàn lực đánh với quân địch trong những khi không cần.

3 — *Không nên đánh những nơi chắc chắn.* — Quân địch lợi dụng những địa thế tốt, cố sức chống giữ đánh lại quân ta; nếu chúng ta không nắm chắc

phần thắng lợi quyết không nên đánh. Nếu chúng ta liều đánh, sẽ mất thời gian lâu và bị thiệt hại nhiều. Vả chăng trong lúc đánh du-kích, chúng ta không dùng các thứ đại bác, nếu khinh thường đánh vào những nơi quân địch có bố-trí chắc chắn, trong một thời gian ngắn chúng ta không thể giải quyết xong, sẽ bị quân địch bốn phía kéo tới vây đánh, lúc bấy giờ muốn rút lui cũng khó, sự thiệt hại không tài nào tránh khỏi. Nên chúng ta phải hết sức cẩn thận, điềm tĩnh đừng vì sự căm tức trong một lúc mà làm liều.

4 — *Không nên đánh glai glăng.* — Những lúc chúng ta không nắm chắc thắng lợi không nên đánh và không nên cố sức đánh quá lâu. Vì rằng, giết quân địch được 1.000 người mà chúng ta bị thiệt hại đến 800 là chúng ta bị thiệt hại nặng. Nhất là trong lúc đánh du-kích, số người và đạn được chúng ta chỉ có chừng, việc tiếp tế rất khó khăn, mặc dầu bị hao tổn một ít người và đạn được cũng là một việc thất bại lớn cho chúng ta.

5 — *Không biết rõ tình hình bên địch không nên đánh.* — Lúc chúng ta hoạt động trong một địa phương nào, thỉnh linh có quân địch kéo tới, không biết rõ số người của chúng nhiều hay ít và từ đâu kéo tới, quyết không nên đánh lại, phải tìm đường rút lui. Nếu quân địch đã tới gần quá, chỉ nên cho một bộ phận đánh ngăn cản để che chở cho quân chủ lực rút lui. Vì khi quân địch đã kéo tới đánh phá ta, nhất định binh lực của chúng sẽ hơn ta và có kế-hoạch

rõ ràng, chúng ta quyết không mắc mưu. Quân địch mạnh chúng ta rút lui là việc rất có lợi. Trái lại quân địch ít, chúng ta rút lui cũng chẳng qua chịu mệt trong một lúc rồi chúng ta lại tìm cách đánh lại cũng chưa chậm gì.

6 — *Cần phải tổ-chức và liên lạc với quần-chúng.* — Chiến tranh hiện nay chỉ cậy riêng sức quân đội, sẽ khó làm tròn nhiệm vụ, nhất là trong lúc đánh du-kích, lại cần nhờ sức giúp đỡ của quần chúng mới dễ thắng lợi, vì có quần chúng tham-gia giúp đỡ, những công việc chuyên chở lương thực, súng đạn, cứu giúp người bị thương, do thám tình hình bên địch và quấy rối, phá hoại giao thông bên địch, v.v... mới tiến hành dễ dàng. Đồng thời lại có thể làm cho quân địch thêm phần nguy hiểm. Nếu lúc không may bị thất bại, cũng nhờ sức giúp đỡ của quần chúng, chúng ta có thể thoát khỏi nguy hiểm, tránh được những sự thiệt hại nặng nề. Vì vậy việc tổ chức và liên lạc với quần chúng địa phương, chúng ta cần phải hết sức để ý.

7 — *Nhờ dân chúng thực hành phong tỏa đánh úp.* — Khi chúng ta bị quân địch bao vây phong tỏa, nên hết sức cổ động quần chúng bốn bề phá chặn hết đường giao thông liên lạc của bên địch, làm cho chúng không biết quân ta đã tới gần, rồi nhân lúc đêm tối hoặc mờ sáng đánh úp tiêu diệt chúng.

8 — *Dùng quân đội đánh úp.* — Dò biết quân địch ở cách ta một vài cây số trở lên, chắc chúng sẽ canh gác sơ sài. Lúc đêm tối, chúng ta bí mật tiến

gần chờ giờ gần sáng đánh úp thình lình sẽ tiêu diệt chúng dễ dàng.

9 — *Nhờ quần chúng quấy rối.* — Căn cứ vào chủ lực của mình mà quyết định đánh hay không. Khi đã quyết định nên đánh, cho một bộ phận quân đội chia làm hai tổ, mỗi tổ ít nhất một tiểu đội trở lên, hợp sức với các đội tự vệ và quần chúng địa phương, chiếm các đỉnh núi và các làng chung quanh nơi quân địch đóng, cắm rải rác rất nhiều cờ, rồi dùng trống, mõ, thanh-la đánh vang khắp bốn phía, tiếng súng kíp, súng hỏa-mai và tiếng reo hò vang dậy khắp các làng, làm cho quân địch hoảng sợ, phải canh phòng bắn súng suốt đêm ngày, tinh thần mỗi mệt. Lúc bấy giờ đem toàn lực đánh úp thình lình vào hai bên sẽ làm cho chúng rối loạn, tan tác và thiệt hại nặng.

10 — *Rút lui theo cách đi vòng quanh.* — Lúc quân địch kéo tới quá đông, chúng ta không đủ sức đánh lại, thì dùng cách đi vòng quanh, nhằm những nơi quân địch chưa tới kịp, đi theo đường núi để quân địch không đuổi kịp. Đồng thời dọc đường, nhờ quần chúng đi dò xét phía trước và phía sau để tránh quân địch đánh úp.

11 — *Thoát ly nguy-hiểm.* — Lúc phía sau có quân địch đuổi, đằng trước có quân địch chặn đón, hoặc bị quân địch rất đông theo đuổi, muốn thoát khỏi nguy hiểm cho một bộ phận đi cách xa quân chủ-lực một vài cây số, theo dọc đường cái lớn rút lui, để cho quân chủ-lực tìm đường tắt tránh khỏi quân địch rồi quay lại phía sau đánh úp. Cũng có khi cho các đội tự vệ theo các đường cái kéo

đi và giả làm rơi một ít đồ vật, các tờ truyền đơn, biểu ngữ lên dọc đường, để lừa quân địch ra sức đuổi theo, rồi quân chủ lực của ta theo đường tắt xông ra chặn đánh trước và sau, bốn bề bao vây và tiêu diệt quân địch.

12 — *Chỉ đông đánh tây.* — Khi quân mình định đánh một nơi nào, không nhằm thẳng phương hướng kéo tới, trước kéo quân đi quanh theo hướng khác, nửa đường quay lại tiến sát đánh úp rất nhanh, làm cho chúng trở tay không kịp.

13 — *Mai phục đánh úp.* — Khi quân địch hung hăng hết sức đuổi theo, chúng ta tìm nơi rất kín mai phục, cho quân địch đi tới, xông ra một lần chém giết cho hết.

14 — *Đánh chặn đường.* — Đo biết đích xác quân địch sẽ từ phương hướng nào kéo tới, chúng ta tìm những nơi rừng núi khuất khúc, đường sá hiểm trở mà quân địch sẽ đi qua. Cho một bộ phận binh lực hoặc chọn những người bắn giỏi nấp kín trên đỉnh núi, hoặc trong các chòm cây hai bên đường, chờ quân địch đi tới, từ trên đỉnh núi lăn đá xuống và bắn kịch liệt, làm cho chúng rối loạn, tiến quân không được. Nhất là bắn giết những tụi chỉ huy của chúng.

15 — *Vườn không nhà trống.* — Đo biết quân địch sẽ kéo tới một địa phương nào, sức chúng ta không đủ chống với chúng, nên lập tức thực hành kế hoạch vườn không nhà trống. Cổ động dân chúng đem hết thóc gạo, các thức ăn, các đồ dùng giấu kín đi một nơi, để quân địch kéo tới sẽ phải nhận

đói. Để lại một ít người già cả và trẻ con dò xét tin tức, còn những người khỏe mạnh đều tránh đi nơi khác, khi quân địch kéo tới sẽ không bắt được ai khuân vác, đem đường và làm người do thám cho chúng. Đồng thời chúng ta cho một số người lên ra phía sau quân địch, cắt phá hết các đường giao thông và chặn đánh những đội vận tải, bắt lính giao thông bên địch, làm cho chúng không có đường tiếp tế và giao thông liên lạc, bị vào cảnh khốn đốn đành phải rút lui.

16. — *Đối phó với quân địch mạnh hơn.* — Cách đối phó với quân địch mạnh hơn như sau:

a) *Địch tiến ta lui.* — Khi quân địch yếu hơn ta, lẽ tất nhiên chúng không dám tiến công. Trái lại, nếu chúng đem quân tiến công ta, chắc chắn là binh lực mạnh hơn và có kế hoạch chuẩn bị đầy đủ. Gặp trường hợp này, chúng ta không nên đem hết sức chống lại, phải tính đường rút lui trước. Nếu nửa đường được tin quân địch kéo tới, nhưng chúng ta đoán biết quân địch mạnh hơn; hoặc không hiểu rõ tình hình của chúng, thì nên cho một bộ phận che chở cho quân chủ lực rút lui. Khi rút lui không nên theo đường cái và cũng không cần rút lui xa quá, dễ bị quân địch đuổi theo đến cùng. Chúng ta nên tránh xa những nơi gần đây, chờ quân địch kéo đi trước, chúng ta sẽ quanh lại phía sau, kéo đi một cách im lặng, không cho chúng biết. Nếu quân địch lên núi thì chúng ta kéo xuống, quân địch đi giữa thì chúng ta tránh ra hai bên, quân địch đi bờ sông bên này thì chúng ta tránh qua bờ sông bên kia. Nghĩa là chúng ta

kéo quân tránh lui một cách nhanh chóng khôn khéo, làm cho quân địch không biết. Lúc rút lui gặp những chỗ đường ngã ba, ngã tư, chúng ta nên giả bỏ rơi một ít đồ dùng, biểu ngữ và những dấu hiệu của đội mình lên trên những đầu mối đường chúng ta không định đi. Còn đầu mối đường ta đi thì sau khi đi qua phải làm cho hết dấu vết để lừa quân địch đuổi theo nhầm đường.

Trong lúc này cho các đội tự-vệ hoặc các đoàn thể võ-trang của quần chúng địa phương, chia nhiều đường kéo đi, để làm cho quân địch không biết đường nào mà đuổi theo. Nên để lại một bộ phận quân đội hoặc các đội tự-vệ, dấu kín vũ khí đi, cải trang làm người buôn bán vật, phao đồn các tin tức làm cho quân địch không dò biết rõ tình hình quân mình. Khi quân địch kéo tới do những người này giả ra đón tiếp niềm nở, để dò biết quân địch có bao nhiêu người định kéo tới làm gì, đóng trại nghỉ ở đâu, cách canh phòng như thế nào. Nếu quân địch có hỏi tới tình hình quân mình thì tìm cách nói lừa chúng, quân mình lui phương đông, nói sang phương tây, lui phương nam thì nói sang phương bắc; quân mình ít nói ra nhiều, quân mình nhiều nói ra ít, làm cho chúng tin chắc là thật. Chờ khi quân mình ở ngoài kéo tới đánh, những người này mang khi giới vào, trong đánh ra, ngoài đánh vào, đánh cho quân địch tan tành, không có đường rút lui.

b) **Địch lui ta đuổi.** — Khi quân địch đã rút lui, nhất định vì sự biến động gì về quân sự, chúng sẽ không có tinh thần mà quyết chiến với quân ta

nữa; nhân lúc này, ta phải đuổi đến kỳ cùng mà tiêu diệt chúng đi. Lúc quân địch đang rút lui chúng ta đuổi đánh những bộ phận đi che chở phía sau, thì những bộ đội đi trước bên địch vì phải theo đúng kế hoạch, khó lòng quay đầu lại cứu viện. Nhất là chặn đánh những nơi núi non hiểm trở, đường xá chật hẹp, hoặc những nơi sông ngòi cầu cống nhiều, thì đầu những bộ đội đi trước của quân địch muốn quay lại để cứu viện những bộ đội đi sau, cũng phải mất một thời gian lâu, khi chúng quay lại được thì những bộ đội đi sau đã bị quân ta tiêu diệt hết. Trong lúc quân đội ta đánh nhau với những đội hậu vệ của bên địch, những đội tự vệ và quần chúng hợp sức phá hoại đường giao thông và những cầu cống quân địch phải đi qua, làm cho chúng phía trước bị bắn, phía sau bị chặn đường, đành phải bó tay chịu chết. Trong lúc này cần nhiều quần chúng đi dò xét dọc đường mà quân địch rút lui xem chúng có quân mai phục không hoặc chúng giả rút lui để lừa quân mình tới mà đánh úp không? Nếu biết rõ như vậy lập tức báo tin cho quân chủ lực ta biết mà dừng lại, hoặc tìm đường khác tránh xa.

c) **Địch yên ta quấy.** — Khi quân địch mới tới một địa phương nào, địa thế chưa quen, ngôn ngữ bất đồng, những tội do thám chúng phái đi cũng không làm nổi việc gì. Lúc này chúng ta cho người quấy rối, làm cho chúng đêm ngày đều nghe tiếng súng kinh hồn hoảng sợ, ăn ngủ không yên, tinh thần và sức khỏe đều bị mỏi mệt. Mặc dầu, chúng đông mấy, và có vũ khí tốt đến đâu, chúng ta cũng không đáng sợ, nhân lúc tinh thần quân lính

của chúng đã kém sút, lại vì mất ăn mất ngủ không còn sức chiến đấu, chúng ta sẽ đem toàn lực đánh úp và tiêu diệt chúng dễ dàng.

17 — *Đối phó quân địch yếu hơn.* — Vì sự sinh tồn của dân tộc mà chiến đấu, vì làm tròn nhiệm vụ của đội du-kích, vì muốn tiêu diệt sức chiến đấu của kẻ thù, chúng ta cần phải hết sức cố động làm cho tinh thần hăng hái tham gia chiến đấu diệt giặc cứu nước của quần chúng thêm mạnh. Chúng ta sẽ hợp sức với quần chúng để bao vây diệt trừ những quân địch yếu thế một lần cho sạch hết.

18 — *Thức tỉnh quần chúng.* — Quần chúng thường vì lợi nhỏ mà quên nhiệm vụ lớn lao, bị quân địch dùng tiền tài lừa phỉnh mà cam tâm giúp việc cho chúng. Nên trước khi quân địch chưa tới nơi, đối với quần chúng các địa phương, chúng ta phải hết sức kêu gọi thức tỉnh họ, làm cho họ hăng hái, tham gia công việc giết giặc cứu nước, làm cho họ có một tinh thần chiến đấu chắc chắn, triệt để; không tham lợi nhỏ, không thỏa hiệp, không đầu hàng, hết sức phục-tùng chỉ huy cùng quân đội hợp sức giết giặc. Đồng thời chúng ta cần tổ chức các hội cứu quốc để cho dễ liên lạc chỉ huy. Chúng ta lại phải hết sức diệt trừ những bọn Việt-gian bán nước hại nòi.

CHƯƠNG THỨ BA

MỤC ĐÍCH CHIẾN TRANH DU-KÍCH

Mục đích tối cao của chiến tranh du-kích là cốt tiêu diệt sức chiến đấu của quân thù, dành lại

những đất đai bị mất, cứu những đồng bào ra khỏi thảm trạng nước sâu lửa nóng. Nếu vì tình thế khách quan và những điều kiện gì khác, mà chúng ta chịu để quân địch chiếm đóng một vài chỗ, chúng ta cần tìm cách phá hoại những tổ chức về chính trị, kinh tế và giao thông của bên địch, làm cho chúng chiếm được đất mà không được hưởng một tí lợi gì, lại còn bị nhiều sự thiệt hại nữa là khác, bắt buộc chúng đành phải bỏ rút lui. Trong lúc đánh đm-kích, chúng ta phải theo đúng nguyên tắc « được trận không kiêu căng, thất bại không nản trí » trong lúc đang chiến đấu, được thua là việc thường, chúng ta chỉ cốt lo làm sao để tiêu diệt quân địch một cách triệt để. Trong lúc kẻ thù còn rất mạnh, chúng ta chiếm được những thành phố cũng không thể giữ nổi. Trái lại, lực lượng ta còn yếu, để cho quân địch chiếm giữ các thành phố rồi sau ta sẽ lấy lại, quyết không nên cố liều chống giữ để phải hy-sinh mất cả chủ lực của mình.

CHƯƠNG THỨ TƯ TỔ CHỨC

1 -- Thời cơ tổ chức. --

a) Chọn những khu vực dân cư thưa thớt, văn hóa lạc hậu, giao thông chưa tiện mà tổ chức và hoạt động dễ hơn ;

b) Chọn những nơi núi non hiểm trở và gần những đường đèo chật hẹp, những bộ đội đông không tiện hành động.

c) Khi dân chúng ở những địa phương bị quân địch chiếm đã động tĩnh với quân ta.

d) Khi cần tránh những cuộc chiến đấu với quân địch có binh lực mạnh và khí giới tối tân.

e) Khi cần hành động để quấy rối và ngăn cản những sự tàn bạo hung ác của quân địch.

g) Những nơi có rừng núi cây cối nhiều, ít người qua lại, nhất là dùng về mùa thu và mùa hạ càng tốt hơn.

2. -- *Phương pháp hành động và hình thức tổ chức.* — Hành động của đội du kích cần căn cứ ba hình thức dưới đây :

a) Do bộ đội chủ lực cho một ít lính kỵ binh có các thứ vũ khí tốt, tìm cách lẻn vào phía sau quân địch đánh phá các đường giao thông, các kho chứa lương thực, súng đạn của bên địch. Cho các bộ đội lính bộ lẻn tới phía sau quân địch phá hoại và tiêu diệt tất cả những cơ quan có tính chất về quân sự của bên địch ; sau khi làm xong công việc theo phương hướng khác vừa chiến đấu, vừa dọn đường rút lui nhanh chóng về nơi căn cứ.

b) Cho một số kỵ binh, hoặc những đội lính bộ đặc biệt, số người chừng một trung đội trở lên, lẻn qua phía sau quân địch hoạt động, đánh phá chỗ này, chỗ khác, làm cho quân địch thiệt hại. Khi bất đắc dĩ bị quân địch đem toàn lực tấn công không thể hoạt động được nữa, thì cho một bộ phận ít ở lại một cách bí mật. Còn phần đông phải tìm đường rút lui kín đáo và nhanh chóng, đừng để quân địch biết đuổi theo.

c) Ở những nơi phía sau quân địch, chọn những thanh niên, trai tráng, tổ chức thành mấy tiểu tổ nhỏ, do những người đã được huấn luyện và có kinh nghiệm chỉ huy, hoạt động bí mật do địa phương này rồi tiến đến địa phương khác. Có khi phải thay đổi đồ mặc, và dùng các phương pháp để làm cho quân địch không thể dò biết tung tích của mình.

d) Do các bộ đội cho người đi chiêu mộ những người tình nguyện tổ chức thành những đội du kích đặc biệt, có vũ khí tốt và do những người đã có kinh nghiệm chỉ huy để hoạt động những địa phương quan hệ phía sau quân địch.

e) Theo tính chất tổ chức, chúng ta có thể chia mấy hạng du kích : do chiêu mộ những người tình nguyện thành lập những bộ đội du kích đặc biệt, hoặc do một bộ đội nào đi cổ động quần chúng tổ chức thành các đội du kích, đều gọi là những đội du kích cơ bản. Do các địa phương tổ chức nên thì gọi là đội du kích của địa phương, khi các đội du kích cơ bản và các đội du kích địa phương hợp sức hành động do một người trong các đội trưởng đội du kích cơ bản thống nhất chỉ huy.

g) **Lựa chọn đội viên** — Đội viên các đội du kích cơ bản cần phải chọn những người khỏe mạnh chắc chắn, nhẫn nại, hăng hái, can đảm và hoạt bát, do tự ý họ tình nguyện gia nhập ; vì những đội du kích này nhiều khi phải hành động một mình. Họ có thể nghe theo mệnh lệnh làm tròn nhiệm vụ hay không, đều do ở lòng trung thành

của các đội viên và nhờ tinh thần kỷ luật mà họ đã được huấn luyện.

h) Những người chỉ huy trong các đội du kích lại cần phải lựa chọn và điều tra cẩn thận. Vì những người chỉ huy trong các đội du kích cần phải có lòng trung thành, có trí óc sáng suốt thì mới đủ sức tùy cơ ứng biến chỉ huy khôn khéo để làm tròn nhiệm vụ trong lúc chiến đấu.

3. — *Binh lực.* — Số người của mỗi đội du kích tùy nhiệm vụ mà định, thường là từ 5, 10 người cho đến 100, 1.000 người. Nhưng nhiều nhất không nên quá 1.200 người. Vì rằng số người quá nhiều, hành động sẽ bị chậm trễ, việc cung cấp càng thêm khó khăn; nhất là trong những lúc cần hành động bí mật hoặc cải trang lại càng thêm khó khăn hơn. Những đội du kích ít người, hoạt động nhanh lẹ, việc cung cấp cũng rất dễ, khi tới một địa phương nào trong một chốc lát đã có thể tìm được nơi nghỉ ngơi, ăn uống. Lúc hành quân cũng rất dễ lẫn lút theo những đường nhỏ. Khi chiến đấu việc tiếp tế đạn cũng rất dễ và rút lui cũng nhanh chóng hơn.

4 — *Các hạng lính.* — Các hạng lính của đội du kích cốt nhất là lính bộ, lính cưỡi ngựa và lính thợ. Lính cưỡi ngựa chịu trách nhiệm quấy rối và đuổi theo quân địch. Không cứ lúc nào đội du-kích có đội lính ngựa phụ-trách công việc thông-tin liên-lạc và do thám cũng tốt hơn. Lính thợ chịu trách nhiệm phá hoại giao-lhông phía sau quân địch. Hai hạng lính thợ và lính ngựa là số người mà đội du-kích cần có để giúp sức. Còn các bộ đội lính bộ

nhờ sự hoạt động nhanh nhẹn, bí mật, tùy cơ ứng biến, phá hoại, giết hại quân địch, làm cho chúng bao giờ cũng phải khiếp sợ là hạng lính cơ bản của du-kích.

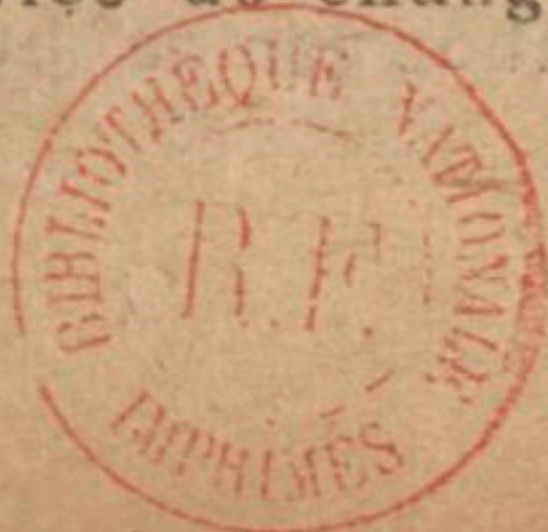
5 — *Vũ khí.* — Vũ khí của đội du-kích trừ các thứ súng dài, súng máy, lựu đạn ra, cần phải có các thứ súng tay, súng xung-phong nữa. Nếu có thể, phải phụ thêm các thứ súng liên thanh hạng nặng, súng bắn qua-thành và đại bác hạng nhẹ.

6 — *Phu khoản vác và các đồ dùng.* — Nhẹ nhàng, hoạt bát là điều kiện cốt yếu của đội du-kích, nên tất cả các đồ dùng, các thứ vũ khí, đều phải hết sức giản dị. Những đội viên chiến đấu và những người giúp việc cần tùy sự cần thiết mà tổ chức cho thích hợp, phải nên hết sức bớt những số người mà không có công việc cần cho lắm. Muốn thế chúng ta phải theo phương pháp dưới đây :

a) Cả đội viên lẫn người chỉ huy, mỗi tiểu đội không nên quá 8 người, mỗi trung đội không nên quá 25 người, mỗi đại đội chỉ chừng 100 người trở lại.

b) Khi các thứ súng máy và các thứ vũ khí tối tân đã khá nhiều, thì số người lại càng nên bớt ít đi, mỗi tiểu đội chừng 5, 6 người để khi thực hành công việc quấy rối hoặc do thám cho dễ dàng.

c) Những lính giao-thông không nên quá nhiều và cũng không nên lấy những đội viên chiến đấu ra làm để bớt mất lực lượng chiến đấu, hoặc người thừa mà công việc ít, việc đó chúng ta phải cân nhắc cho cẩn thận.



d) Các đồ dùng về việc nấu ăn bớt được chừng nào hay chừng ấy, nên khi cần đem những đồ dùng nấu ăn theo thì tính số người chỉ dùng chừng trong hai gánh trở lại làm đơn vị. Khi cần làm các thứ lương khô để phân phát cho các đội viên, thì mượn đồ dùng của dân chúng, làm xong trả lại cho họ mình khỏi mang theo mất công.

e) Các thứ giấy tờ không cần, không nên đem theo để bớt số người khuân vác.

g) Các đồ dùng riêng, không cử đội viên hay người chỉ huy ai nấy tự mình mang lấy, không được thuê mượn người khuân vác. Việc này phải quy định trước cho rõ ràng.

7 — *Các đồ dùng cần mang theo.* — Các đội du kích cần mang theo những đồ dưới đây :

a) Các đồ dùng để phá hoại đường sắt, đường giây thép nối, giây điện báo và các kho chứa khí giới bên địch.

b) Các thứ thuốc cấp cứu nên tùy thời tiết mà mang theo cho đủ, nhất là các thứ bông, băng dùng để băng bó cho những người bị thương, bao giờ cũng phải đem cho đủ.

c) Kim chỉ nam và các địa đồ cần dùng trong địa phương mình hoạt động.

d) Cần mang theo thứ máy vô tuyến điện hạng nhẹ để nghe tin tức và báo cáo tình hình bên địch cho chóng.

e) Phải đem theo một số tiền vừa phải để dự bị khi cần mua thóc gạo và thức ăn.

8 — *Kỷ luật.* — Kỷ luật của một đội du-kích nghiêm khắc hay không, có ảnh hưởng đến danh dự và uy tín của toàn thể bộ đội chúng ta. Dân chúng đồng tình giúp đỡ và ủng hộ hay không? Sự thắng lợi của ta được dễ dàng triệt để hay không? Cũng nhờ ở kỷ luật của toàn thể đội du-kích nghiêm ngặt hay không. Nên đối với tất cả những người trong đội du-kích không cứ đội viên hay người chỉ huy, hễ làm trái kỷ luật mà có hại đến quyền lợi của dân chúng, phải trừng trị rất ngặt. Muốn thi hành kỷ luật cho nghiêm khắc, không phải chỉ dùng các hình phạt mà thôi, chúng ta cần làm cho tất cả mọi người có giác ngộ về chính trị, nhận rõ nhiệm vụ của mình, và hiểu rõ sự cần thiết hợp tác với quần chúng, bênh vực quyền lợi cho quần chúng, bất cứ lúc nào đối với dân chúng, ai cũng có một cảm tình mật thiết. Được như vậy kỷ luật của đội du - kích trong một cách vô hình, thi hành được nghiêm ngặt.

9 — *Tổ chức về chính trị.* — I — Các tiểu đội, trung đội, đại đội nên có một chính-trị chỉ đạo viên. Chỉ đội và khu đội cần có ủy-ban về chính-trị, chỉ đạo cho tất cả đội viên và những người chỉ huy về công tác chính-trị. Những người phụ trách về công việc chính-trị lại cần phải huấn luyện cho các đội viên để đào tạo nhân tài về chính-trị cho bộ đội du-kích nữa.

II — Mỗi đơn vị tổ chức của đội du-kích cần có một người phụ trách công việc đặc biệt (gọi là đặc vụ-viên) để điều tra, dò xét những hành động có

hại và khuyến khích diu dắt những đội viên chưa có nhận thức chính-trị, ý trí chưa chắc chắn.

III — Muốn đề phòng nạn đào ngũ xảy ra, trong các đội du-kích nên thành lập một ủy-ban phản đào ngũ và những đoàn 10 người một (thập-nhân-đoàn). Đây là đề phòng nạn đào ngũ bằng phương pháp tiêu cực, cách tổ-chức và công tác như sau :

a) Mỗi bộ đội thành lập một ủy-ban phản đào ngũ từ 7 đến 9 người, bầu một người hội trưởng. Ủy-ban này do những cán bộ hạ cấp có tính nhẫn nại, tư-tưởng chắc chắn và những người đoàn trưởng trong các thập-nhân-đoàn hợp lại tổ chức nên. Số người của tổ chức thập-nhân-đoàn là 10 người, bầu một người đoàn trưởng, tổ chức này do những đội viên trung thành hơn hợp lại: mỗi đơn vị tổ chức thành lập một « Thập-nhân-đoàn ».

b) Về công tác chính-trị, « thập-nhân-đoàn » phải phục tùng mệnh lệnh của ủy-ban phản đào ngũ. Về quân sự phải phục tùng mệnh lệnh của những người trực tiếp chỉ huy.

Ủy-ban phản đào ngũ về công tác chính-trị phải phục tùng mệnh lệnh của ủy-ban chính-trị; về quân sự thì phục tùng mệnh-lệnh của đội trưởng trong đội. Không cứ thập-nhân-đoàn hoặc ủy-ban phản đào ngũ cũng cần theo sự chỉ bảo của những người trực tiếp chỉ huy.

c) Công tác của thập-nhân-đoàn cốt nhất là chú ý điều tra những hành động của tất cả đội viên và người chỉ huy trong đội, cần nhất là chú ý những

đội viên có tính bướng bỉnh. Bí mật giám thị những phần tử có tư tưởng không tốt mặc dầu là bà con bầu bạn của các đoàn viên cũng vậy. Mỗi tuần phải khai-hội một lần để kiểm tra lại những công việc đã tiến hành, báo cáo tình-hình trong đội cho người trực tiếp chỉ huy và uỷ-ban phản đảo ngũ biết. Sau những khi bộ đội mình gặp những cảnh nguy hiểm khó khăn nên đề ý điều tra dư luận có hại đến tinh-thần toàn thể đội du-kích và xét xem những đội viên nào có những tâm-lý không tốt.

d) Công tác của uỷ-ban phản đảo ngũ là điều tra và đôn đốc của thập-nhân-đoàn để chỉ đạo cho họ tiến hành công việc. Thường khi phải triệu tập các đoàn trưởng của thập-nhân-đoàn, hoặc khai đoàn viên đại hội để thảo luận công việc tiến hành.

Sinh hoạt của người lính chưa có chỗ ở nhất định như là những đội viên của đội du-kích, mỗi ngày vì sự học tập làm cho ai nấy mỗi mệt, dễ sinh lòng lười biếng và chán nản. Muốn tránh khỏi những sự không hay và để làm cho toàn thể đội viên bao giờ cũng sống một cách vui vẻ, trong các đội du-kích nên tổ chức những câu lạc bộ và những nhà chơi giải-trí (cách tổ chức và công tác câu lạc bộ sẽ nói sau).

10 — *Tổ chức những nhân tài quân sự đặc biệt.* —

a) Muốn đỡ hao tổn thuốc đạn và nâng cao kỹ thuật bắn súng, mọi đại đội nên chọn từ 3 đến 9 đội viên có tài bắn giỏi để dùng khi cần bắn ngăn trở quân địch lúc cách ta còn xa hoặc bắn những mục tiêu đặc biệt (bắn tụi quân chỉ huy, tụi bắn súng máy, bắn đại bác và lính giao thông bên địch).

b) Các trung đội trưởng trở lên nên chọn những đội viên sức con mắt cho tinh để làm lính giao-thông và nhận công việc quan sát trong lúc chiến đấu.

c) Các trung đội trở lên, nên có hai người khán hộ để chuyên việc cứu chữa cho đội viên và những người chỉ huy trong lúc cần kíp, và coi sóc về vấn đề vệ sinh.

d) Muốn biết rõ tình hình bên địch để định kế hoạch đối phó cho nhanh chóng và sắc đáng, trong các đội du-kích nên thành lập những ban trinh thám chuyên môn, những ban chuyên môn trinh thám này, chịu trách nhiệm đi tổ chức lưới trinh-thám ở các địa phương. Khi cần, các ban trinh-thám chuyên môn này phải cho người đi dò xét tình hình các địa phương.

CHƯƠNG THỨ NĂM

NHIỆM VỤ

Mục đích cốt yếu của đội du-kích là làm cho tinh thần quân địch kém sút, ở phía sau tìm hết cách quấy rối và phá hoại, làm cho binh lực phía trước của quân địch phải dồn sang hai bên hoặc phía sau, ngăn cản hoặc làm chậm trễ hành động của bên địch, chia rẽ binh lực của bên địch, dùng cách hành động nhanh chóng khôn khéo và bí mật làm cho quân địch lâm vào cảnh nguy khốn, muốn tiến, tiến không được, muốn lui không có đường, đành phải bó tay chịu thiệt

hại nặng nề. Dưới đây sẽ nói rõ những công việc của đội du-kích phải chịu trách nhiệm:

a) Phá hoại những đường sắt, đường cái lớn và các công trình kiến trúc quan hệ của bên địch.

b) Phá hoại những nơi nghỉ chân và điều động quân đội (binh trạm) quan hệ của bên địch.

c) Phá hoại các kho chứa lương thực và súng đạn quân địch.

d) Đánh úp các đội vận tải, lính truyền lệnh, lính giao-thông, lính cưỡi ngựa và bọn do thám của quân địch. Đánh cướp súng đạn và lương thực do hậu phương tiếp tế.

e) Đánh úp những đội quân hoạt động riêng lẻ của bên địch và đánh chiếm những làng xóm mà quân địch mới kéo tới.

g) Đi các địa phương cổ động và tổ chức dân chúng, nhất là giúp cho quần chúng tổ chức các đội tự vệ.

h) Phá hoại các trường máy bay và những kho chứa máy móc về máy bay của bên địch.

CHƯƠNG THỨ SÁU

ĐỘNG TÁC

1 — *Hành động.* — a) Cốt nhất là giữ bí mật, dò xét kỹ càng và chuẩn bị đầy đủ. Nhân lúc mưa to gió lớn, sương mù tối mịt, lúc quân địch đã mỏi mệt, lúc đêm tối, đều là những dịp rất tốt cho đội du-kích thực hành cách đánh úp nhanh chóng

b) Hành động của đội du-kích bao giờ cũng giữ quyền chủ-động tiến công quân địch. Không cứ binh lực của đội du-kích mạnh hay yếu, đều có thể nhân những khi quân-địch không đề phòng, không chuẩn bị, thực hành đánh úp sẽ dễ thắng lợi. Nhưng khi đoán biết có tình thế không hay, hoặc không nắm chắc phần thắng lợi nên tính cách rút lui nhanh chóng tránh những sự thiệt hại vô ích. Khi đánh úp không thắng lợi, bị quân địch phản công kịch liệt, đội du-kích nên rút lui cho nhanh chóng. Nhưng khi bị quân địch đuổi theo, không có cách gì tránh khỏi thì đội du-kích phải ra sức chống lại rồi tìm cách rút lui dần.

2 -- *Chọn chiến thuật cho thích hợp.* — a) Sự thắng lợi và thất bại của đội du-kích không phải chỉ vì binh lực nhiều hay ít mà cốt ở sự biết dùng chiến thuật hay không. Những phương pháp đánh úp, đánh mai phục, chỉ đông đánh tây, khi ẩn khi hiện, cầm rất nhiều cờ đề phò trương thanh thế, truyền ra các tin sai lầm này nọ vân vân... làm cho quân lính bên địch giao động và khủng khiếp luôn luôn. Lại cần dùng cho khôn khéo những phương pháp, khi địch tiến ta lùi, địch lùi ta tiến. Địch yên ta khuấy và cải trang để tiến quân cho dễ. Đó là những chiến-thuật mà đội du-kích nên tùy tình thế, dùng cho thích hợp.

b) Cổ động dân chúng thực hành vườn không nhà trống, lừa quân địch tiến sâu, cắt đứt giao thông liên lạc bên địch, làm cho chúng tiếp tế và cấp dưỡng khó khăn, quân lính mỗi mệt, lại gặp những địa hình bất lợi rồi tiến sát đánh úp, đây là những mưu kế tiêu diệt quân địch rất hay.

c) Khi đội du-kích thực hành những phương pháp đánh úp, đánh mai phục, và thực hành vườn không nhà trống đều không có kết quả, thì nên dùng phương pháp đánh vào những nơi quân địch có thể cầu cứu, hoặc lừa quân địch kéo chỗ này sang chỗ kia rồi nhân lúc chúng không đề phòng thực hành đánh úp. Ví dụ: cho một bộ phận đội du-kích tiến công vào một nơi nào của bên địch, rồi đem chủ lực mai phục hai bên đường, quân cứu viện bên địch sẽ phải đi qua, chờ chúng tới nơi chặn đường đón đánh.

d) Đội du-kích nên hết sức tránh những trận đánh lớn lao và lâu dài. Những đội du-kích của các địa phương khi chưa được chính thức huấn luyện về quân sự, không nên cho họ tự mình đánh những trận lâu dài. Những đội du-kích các địa phương lúc mới thành lập xong, nên cho họ đi theo các đội du-kích cơ bản hoặc các đội du-kích đặc biệt để tập hành động cho quen, rồi sẽ cho họ hành động riêng mỗi mình.

e) Đánh vào những nơi mà quân địch cho là nguy hiểm bắt buộc chúng phải đem đại đội đến cứu viện, rồi ta đem quân chủ lực đến đánh một nơi khác tiêu diệt những bộ phận ở lại canh giữ của chúng, hoặc chặn ngang đường đánh úp những bộ đội cứu viện của bên địch.

3. — *Sự lợi hại của từng địa khu.* — a) Khi đội du-kích ở những nơi đồng bằng quang đãng vì thiếu những vật che chỗ ẩn nấp nên nhiều khi bất lợi. Đội du-kích chỉ hoạt động những nơi địa thế hiểm trở, có nhiều vật che chỗ, mới có lợi nhiều.

b) Đội du-kích nên biết rõ địa hình khu mình hoạt động, luôn luôn dò biết những chỗ quân địch không để ý canh giữ, hành động bí mật theo những đường nhỏ, hoặc đường tắt xuyên qua rừng núi, tiến gần quân địch, nhân lúc chúng không đề phòng, dùng thủ đoạn chớp nhoáng đánh chỗ không kịp dỡ tay, rồi rút lui nhanh chóng, quân địch không biết đường nào mà đuổi theo.

c) Những làng xóm đồn trại, các nơi gần chợ, những chỗ có nhiều thức ăn, thóc gạo, đều là những mục tiêu quấy rối cướp phá của quân địch. Đội du-kích nên luôn luôn dò xét những hành động của chúng rồi cho người mai phục đánh úp chặn đường.

d) Đội du-kích nên hết sức bảo vệ những khu vực mình hoạt động, tìm các cách đề phòng canh giữ, đừng để cho các bộ đội nhỏ của bên địch lọt vào cướp phá, những quân chủ lực của bên địch cũng không thể kéo tới đóng giữ. Lúc cần nên cho người đi hoạt động ngoài những khu vực mình chiếm giữ, để dò biết rõ binh lực, cách bố trí và những mưu mô của quân địch.

4 — *Thời tiết.* — Đội du-kích nên để ý thời tiết (mùa đông, mùa hạ hay mùa thu là những mùa thích hợp với đội du-kích hoạt động) và để ý lực lượng bên địch với của mình, đặc biệt là phải biết rõ quân địch có những vũ khí gì, quân đội của chúng tổ chức như thế nào. Đối với thời tiết phải biết rõ mùa nào thích hợp cho quân du-kích hoạt động, ở địa phương nào để quyết định trước phương pháp hoạt động.

5 — *Hành-động bí mật.* — Tính chất đặc biệt của đội du-kích là cốt nhân lúc quân địch không ngờ mới dễ thắng lợi. Nên phải dùng hết phương pháp giữ bí mật về quân sự như dưới đây :

a) Khi các đội trưởng nói rõ nhiệm vụ cho các đội viên, nên chờ đến trước khi ra đi, hoặc lúc đi nửa đường, chia từng đoàn nói cho họ biết. Những người không có trách nhiệm phải tuyệt đối giữ bí mật.

b) Cách hạ mệnh-lệnh của đội du-kích nên dùng bằng miệng, không nên dùng giấy tờ, để giữ khi vô ý đánh rơi lọt vào tay quân địch.

c) Đối với những người dẫn đường và những quần chúng ở địa phương, không nên cho họ biết kế-hoạch hành-động của mình. Nhất là khi mình đi đánh úp một nơi nào, càng phải giữ bí mật, các đội viên cũng không được đem kế-hoạch đánh úp bàn tán với nhau.

d) Trước khi tiến công quân địch nên cho những người do thám rất trung thành lén qua những nơi địch đóng, nấp theo các đường giao thông của bên địch, để phong tỏa những tin tức không cho chúng dò biết.

e) Lúc hành quân các dấu hiệu chỉ đường sau khi quân đội đã đi qua, đội hậu vệ phải góp nhặt cho hết, đừng để sót dấu vết lại. Nên đi theo cách quanh đi quanh lại nhiều lần để quân địch không đoán biết mình đi phương hướng nào.

g) Các bộ đội nên dùng số hiệu bí mật, không nên dùng tên thật của những người chỉ huy trong các đội.

h) Các giấy tờ trừ những giấy tờ quan hệ cần phải để lại, còn bao nhiêu những giấy tờ không quan hệ, sau khi xem rồi phải đốt hủy đi.

i) Trừ các cách giữ bí mật như vừa nói trên, có khi lợi dụng đến dân chúng ở địa phương cho họ phao đồn những tin giả để lừa phỉnh quân địch làm cho chúng không dò biết đích xác ý định và kế hoạch của đội du-kích.

6 — *Chia bộ đội hành-động và chuẩn-bị.* — Muốn cho hành-động nhanh nhẹn nhẹ nhàng, cách tổ chức của đội du-kích nên hết sức đơn giản. Không cứ lúc nào, đều phải chuẩn-bị sẵn sàng (những người dân đường, do thám, nơi an trí những người đau ốm đều phải chuẩn-bị trước), mỗi người đội viên đều phải chuẩn bị sẵn 3 ngày lương khô. Tất cả mọi vật cần dùng trong lúc hành-động của toàn đội du-kích, đều phải dự-bị sẵn sàng, những bộ đội nào chịu trách nhiệm về công việc gì cũng nên bố trí sẵn, để khi cần hành-động có thể bắt đầu thực-hành ngay.

7 — *Điều kiện thắng lợi.* — a) Điều kiện thắng lợi của đội du-kích là bất cứ đội viên hay người chỉ huy, ai này đều có một tinh thần dũng cảm, cương quyết, một lòng trung thành, nhẫn nại và tinh toán kết chặt chẽ, biết tùy cơ ứng biến để làm tròn nhiệm vụ trong những lúc gian nan nguy hiểm. Ngoài mấy điều ấy ra, lại phải có một thân thể khỏe mạnh và giỏi dùng các thứ vũ khí.

b) Không cứ đội viên hay người chỉ huy, gặp những lúc nguy hiểm gian nan, không sờn lòng,

nản trí, vẫn hăng hái hoạt động. Bao giờ cũng vì nhiệm vụ giết giặc cứu nước, hy sinh phấn đấu, tin chắc thắng lợi và cố sức đi tới bước thành công.

8 — *Liên-hiệp hành-động.* — Những đội du-kích vì số người ít, gặp những lúc một mình không thể làm tròn nhiệm-vụ, nên hiệp sức với những đội du-kích khác mà hành động cho đạt tới mục đích. Những lúc đêm tối và khi giờ xấu là những cơ hội tốt cho đội du-kích hoạt động.

CHƯƠNG THỨ BẢY

ĐÁNH ÚP

1 — *Trước khi đánh úp phải suy xét kỹ càng.* — Khi tập hợp và bố trí công việc do thám, thông tin, liên lạc đã xong, để dự bị đánh úp một nơi nào, các đội trưởng nên đề ý xét rõ mấy điều dưới đây :

a) Binh lực canh giữ ở địa phương mình đánh úp nhiều hay ít ? Bố trí thế nào ? Có những thứ vũ khí gì ? Sức chiến đấu thế nào ? Số tuần thám phải đi làm việc thế nào ?

b) Gần chung quanh đấy có bộ đội nào khác không ? Nếu có, ở cách xa bao nhiêu ? Có kéo tới cứu viện nhanh không ? Đến cứu viện bằng cách thế nào ? Và do phương hướng nào kéo tới ?

c) Từ phương hướng mình đến quân địch có mấy đường giao thông ? Ở gần địa phương mình định đánh úp có mấy đường đi tắt kín đáo ? Nên theo đường nào để tiến gần nơi định đánh úp ? Ba

điều vừa nói trên đây không những trước khi đánh úp cần phải biết mà phải biết rõ để định rút lui sau khi đánh úp nữa.

d) Thời gian đánh úp nên đi vào lúc ban đêm vì nhân lúc đêm tối mình dễ giấu kín, nếu bị thất bại cũng không dễ đến nỗi bị quân địch làm thiệt hại nặng. Trái lại mình có thể làm cho quân địch hoảng hốt lo sợ. Nhưng hành động ban đêm là một việc rất khó, trước phải biết rõ địa hình, cách bố trí của quân địch, phải tìm người dẫn đường rất quen thạo. Nếu không, nên đánh úp vào lúc mờ sáng tốt hơn. Nếu muốn đánh úp vào những cơ quan điều động quân đội, nên đánh vào lúc đêm khuya. Vì rằng những quân lính và các vật liệu tập trung ở những cơ quan điều động để chờ lệnh đi nơi khác, thường chuẩn bị rất sớm, hễ mờ sáng là chúng đã bắt đầu ra đi.

e) Dân chúng ở địa phương mình đánh úp có thể giúp sức cho quân địch không? Làm thế nào có đông dân chúng tự nổi lên quấy rối quân địch. Trong khi định kế hoạch đánh úp phải suy xét kỹ càng và bố trí cho chu đáo, nhưng không nên vì những sự xét đoán mà đặt kế hoạch tỉ mỉ quá.

2 — *Trước khi ra đi nên chú ý.* — a) Trước khi ra đi nên chuẩn bị đầy đủ các việc cần lúc hành quân (xem trong mục hành quân đã nói trên) nên đem theo một ít giá khiêng người bị thương.

b) Phương pháp đánh úp không những các người chỉ huy cao cấp cần phải biết rõ mà những người có phụ trách công việc trong lúc đánh úp, cũng nên

nghiên cứu rõ ràng. Cách thông tin và hạ mệnh lệnh nên dùng bằng miệng, không nên dùng bút giấy.

c) Trước khi ra đi những người chỉ huy nên định người thay thế cho mình, lúc không may mình bị thương hoặc phải hy sinh, để có người chỉ huy cho bộ đội hành động.

3 — *Trong lúc hành-dộng, nên chú ý.* — a) Trong lúc hành động nên hết sức kín đáo, bí mật, đừng để quân địch biết trước. Muốn thế trong lúc kéo quân đi nên tránh những đường cái lớn và những làng có đông dân, nên đi theo những đường tắt, những địa phương ít người qua lại. Có khi phải tìm những nơi chưa có đường mà đi, nhưng nên tránh những nơi bùn lầy dễ đổ mệt nhọc.

b) Lúc kéo quân đi không nên đi theo một đường quá giải để quân địch dễ dò biết tung tích. Nếu phải đi qua những đường rất giải thì nên đi lúc đêm tối hơn.

c) Lúc đi đường muốn đề phòng những sự bất ngờ nên cho người đi trước để do thám và hộ vệ: nhưng số người ấy không nên nhiều quá, thường chỉ phải mấy người đi trước do thám dọc đường là đủ, tốt nhất là có những người dẫn đường quen thạo.

d) Khi ngờ có dân điệp hoặc tụi do thám quân địch sẽ nấp chung quanh để dò hành động mình, nên cho một tiểu đội trở lại đi theo hai bên để dò xét và hộ vệ. Sau khi bộ đội đi qua những nơi không ngăn ngại nữa thì tiểu đội kia theo nơi đã định, quay về bộ đội.

e) Trong lúc hành quân, bao giờ cũng chuẩn bị đối phó với quân địch, khi gặp gỡ giữa đường. Nên những người chỉ huy cao cấp trong đội du kích nên mang theo mấy người chỉ huy hạ cấp đi vào ban do thám dọc đường, hoặc sau đội tiền binh, hoặc đi đầu bộ đội (toàn bộ đội giao cho phó đội trưởng chỉ huy thay) để biết rõ tình hình, bố trí quân đội cho nhanh. Trong lúc gặp quân địch, mấy người thương lượng với nhau trong chốc lát rồi quyết đoán hành động cho nhanh, đáng tiến thì tiến gấp, nên lui phải lui nhanh, không nên do dự chậm trễ. Làm như vậy bớt được thời giờ đem mệnh lệnh đi lại và chờ tin tức phía sau.

g) Các đội viên du kích trong lúc đi hành quân, trừ những người đi do thám, ngoài ra không ai được cho đạn lên lòng súng, nhớ khi đạn nổ làm lộ bí mật.

4 — *Xử-trí khi giữa đường gặp quân địch.* — a) Trước khi chưa đi tới nơi đã định, nên hết sức tránh những cuộc xung đột không có mục đích, mặc dầu giữa đường gặp quân địch, cũng tìm cách tránh đi qua. Nếu không có cách gì tránh qua được, nên mai phục và chuẩn bị sẵn sàng nhân lúc quân địch không ngờ, đánh úp và tiêu diệt chúng. Trước khi đánh úp cần phải biết rõ quân địch định dừng lại hay tiến quân nữa rồi sẽ quyết định cách đánh úp. Nếu biết quân địch không chuẩn bị hoặc có sức chiến đấu mà hành động chậm trễ, mình nên dùng cách xung phong tiêu diệt chúng. Trái lại quân địch có chuẩn bị sẵn sàng, mình nên tìm nơi mai phục kín, chờ thời cơ sẽ hành động.

b) Dọc đường gặp tụi lính gác hoặc lính do thám bên địch, nếu chúng chưa trông thấy mình thì im lặng tránh đi qua, nếu bị chúng đã trông thấy, nên tìm cách bắt sống cho nhanh hoặc giết đi.

5 — *Bố-trí binh lực khi đánh úp.* — Cách bố-trí binh lực lúc đánh úp như dưới đây :

a) Dùng binh lực mạnh đánh vào những chỗ quan hệ của địch ; cho một bộ phận nhỏ đánh uy hiếp phía sau hoặc đánh vào hai bên sườn. Bộ phận này phải đánh rất mạnh làm cho quân địch không nhận rõ quân chủ lực mình ở hướng nào.

b) Trước khi đem toàn lực đánh úp vào một chỗ nào nên dùng rất nhiều cờ, cho một số ít đội viên dàn ra, phát cờ và bắn mạnh, làm cho quân địch nhận nhầm quân mình rất nhiều, phải chia binh lực đi chống đánh nhiều nơi.

c) Đoán biết quân địch sẽ do đường nào rút lui, nên cho một bộ phận binh lực mai phục và chặn đánh ngang đường. Nếu quân địch có đặt đại-bác hoặc các thứ vũ khí khác ở chung quanh nơi chúng đóng, nên cho một bộ phận binh lực lên đánh cướp lấy.

d) Khi binh lực đội du kích mạnh, nên chia làm mấy bộ phận theo hai ba đường đánh úp vào, để chặn đường rút lui và tiêu diệt quân địch một lần cho hết. Nhưng nên chú ý đừng để hàng ngũ mình rối loạn, quân mình bắn nhầm nhau. Muốn tránh khỏi việc không hay ấy, trước khi hành động nên định rõ tín hiệu và các dấu hiệu liên lạc cho rõ ràng.

e) Lúc đánh úp quân địch, đoán biết quân địch sẽ do đường nào cứu viện cho nhau, nên cho một bộ phận nấp chắn ngang đường quân địch kéo tới cửa viện. Cũng nên đem việc này báo cáo cho người chỉ huy cao cấp biết.

g) Lúc đánh úp, đối với việc chọn nơi tấn công và chia binh lực (nơi định tấn công nên bố trí $\frac{2}{3}$ binh lực, còn những nơi định đánh giúp sức chỉ dùng $\frac{1}{3}$ binh lực là đủ) nên hết sức để ý. Nhân lúc quân địch bố trí chưa xong, đánh một cách nhanh chóng tiêu diệt chúng từng bộ phận một.

h) Các bộ đội du kích nên chia binh lực rồi liên lạc với nhau tiến lên khi cách nơi định đánh úp rất gần, tốt nhất là trước khi tới nơi xung phong, mình đã bố trí xong. Làm như vậy có thể tránh khỏi việc tiến nhầm đường, chia rẽ binh lực sớm quá và không đến nỗi bị quân địch đánh úp từng bộ phận. Khoảng cách giữa các bộ đội càng xa chừng nào thì sự liên lạc càng khó chừng ấy, hành động càng khó thống nhất chừng ấy. Đây là một việc những người chỉ huy nên chú ý.

6 — Thành công khi đánh úp thành lĩnh. — Muốn đánh úp thành lĩnh cho dễ thắng lợi nên nhân lúc quân địch không đề phòng, hoặc trong lúc chúng còn rối loạn, hoảng sợ, mình lên tới rất gần rồi xung phong sẽ thắng lợi. Những điều nên để ý khi đánh úp thành lĩnh như sau :

a) Nhanh chóng, bí mật, không nên hành động quá sớm để quân địch biết rõ mưu mô của mình.

b) Nhân lúc quân địch canh phòng sơ sài.

c) **Phô trương** thanh thế, chia nhiều nơi đồng thời đánh úp, làm cho quân địch đối phó không kịp.

d) **Phải theo** thì giờ đã định hành động cho đúng, không ồn ào, không bắn súng, chỉ dùng gươm đao, lưỡi lê mà tiêu diệt chúng. Nên báo trước cho tất cả đội viên biết, chỉ dùng lưỡi lê và lựu đạn để xung phong giết quân địch mặc dầu quân địch bắn súng cũng không nên bắn lại. Chỉ có những khi quân địch đã rối loạn, ồn ào thì ta mới nên hò hét để hưởng ứng nhau, phía trước đánh thốc tới, phía hai bên đánh sát vào, hoặc đánh quanh lại phía sau, ba bề bốn bề, xung phong chém giết quân địch.

7 — *Xử trí sau khi đánh úp thắng lợi.* — a) Sau khi đã làm tròn nhiệm vụ, đội du kích nên lập tức rút lui. Trước khi rút lui nên theo phương hướng khác kéo đi một vài cây số, rồi lại quay đúng phương hướng mình định rút lui mà đi để quân địch không biết mình đi đường nào mà đuổi theo: Đội du kích khi rút lui không nên mang theo những đồ cần dùng và các thứ vũ-khí đã lấy được, cũng không nên giải những tù quân địch đã bắt được đi theo. Đối với tù quân địch bắt được, nên lột hết khí giới, rồi thả cho chúng đi hoặc giải quyết đi; các vật liệu mình lấy được, giao cho các ủy-ban địa phương hoặc nhờ dân chúng chuyên trở đi sau.

b) Lúc chiến đấu mỗi đại đội du kích nên cho ba người phụ trách công việc thu nhặt, các súng đạn, đồ dùng mà quân địch quăng lại. Sau khi chiến đấu thắng lợi nên thu dọn chiến trường cho nhanh,

cổ động dân chúng ở chung quanh làm giúp mình là một việc rất tốt.

8 — *Xử trí sau khi đánh úp bị thất bại.* — Sau khi đánh úp bị thất bại, theo địa điểm tập hợp đã định trước rút lui cho nhanh. Nơi tập hợp thường dùng cho hôm trước đã đóng trại. Khi binh lực khá đông, nên để lại một bộ phận dự bị trên đường đã rút lui để thu dụng những bọn lính bên địch bắt được và cứu những đội viên bị thương đem đi.

CHƯƠNG THỨ TÁM

DÒ XÉT

1. — *Khi dò xét nên chú ý.* — a) Những tình hình tin tức đã thu góp được nên báo cáo ngay cho người chỉ huy cao cấp biết, hoặc thông tin cho những bộ đội gần mình.

b) Khi điều tra, và báo cáo tình hình phải cho rõ ràng đích xác. Cấm ngắt những việc báo tin láo, hoặc chưa biết đích xác đã đem về báo cáo để lấy công.

c) Phạm vi dò xét, không những cần điều tra tình hình bên địch, mà còn phải chú ý điều tra địa hình, đường xá, bến đò v.v... phải biết rõ tất cả mọi việc, mọi vật, mọi hành động có hại cho ta mà có lợi cho quân địch đều phải biết rõ ràng.

d) Tất cả những việc và những vật có quan hệ đến đội du kích nên điều tra dò xét cho kỹ càng.

e) Chú ý điều tra quần chúng địa phương đối với mình, đối với địch như thế nào? Họ có thể giúp mình một cách hăng hái không?

2. — *Thủ đoạn dò xét.* — Trừ cho những đội viên lanh lợi, can đảm đi các địa phương dò xét tình hình, đội du kích lại cần có đông dân chúng địa phương, bày phương pháp do thám cho họ và khuyến khích họ hăng hái giúp sức mình, có khi cần dùng những người dân quê thật thà, hoặc những người đồng tình với đội du kích (như tìm bà con những người bị quân địch giết hại, hoặc những người có thù oán với bọn Việt-gian, bọn quan lại). Cũng có khi cần dùng tiền để vận động và tổ chức những lưới do thám bí mật, lưới thông tin, để một khi có tin tức gì là đến tai đội du kích ngay.

3. — *Dò xét binh-lực, vũ-khí của quân địch.* — a) Phải điều tra cho biết bên địch có những hạng lính gì, số người bao nhiêu? Các thứ xe cộ, máy bay bên địch có bao nhiêu và để ở chỗ nào?

b) Ở chung quanh nơi quân địch đóng và những nơi xa chúng có đào hào đắp lũy gì không, có những bộ đội nào canh gác?

c) Nơi điều động quân đội và các kho lương thực súng đạn quân địch ở đâu?

d) Đội hậu bị quân địch ở chỗ nào?

e) Tinh thần quân lính bên địch như thế nào? Có thích chiến đấu không họ đối với dân chúng và đối với những người chỉ huy của chúng thế nào?

g) Việc cung cấp tiếp tế vũ khí, áo quần, chăn chiếu, lương thực và các đồ cần dùng khác của quân địch như thế nào?

4. — *Dò xét địa hình.* — a) Điền tra rõ các đường xá trong địa phương, những đường ấy đi từ đâu tới đâu, rộng hẹp thế nào, bằng đất hay bằng đá, hay đường nhựa, những hạng lính nào đi lại dễ.

b) Có rừng núi không? Những rừng núi gì? Chiều rộng bao nhiêu?

c) Có sông ngòi không? Rộng hẹp, nông sâu thế nào? Nước chảy nhanh hay chậm? Hai bờ sông dọc đứng hay soải? Có cầu hoặc bến đò không? Những cầu qua sông có vững chắc không? Ở chỗ nào? Rộng hẹp thế nào? Có thể lội qua được không? Những hạng lính nào có thể qua được?

d) Có ao hồ không? Ở những chỗ nào? Rộng hẹp thế nào? Có thể lội qua được không?

CHƯƠNG THỨ CHÍN

MAI PHỤC

1. — *Các thứ mai phục.* — Bố trí binh lực, ẩn nấp những chỗ kín đáo, cho quân địch đi tới xông ra đánh úp thành linh, gọi là đánh mai phục. Cách đánh này đội du kích thường hay dùng mà cũng là một cách đánh dễ thắng lợi nhất cho đội du kích. Dưới đây chúng ta hãy bàn rõ về động tác khi đánh úp.

a) Mai phục lừa quân địch tới đánh. — Cho quân chủ lực mai phục hai bên đường, cho một bộ phận binh lực ít tiến đánh quân địch rồi giả lui lừa quân địch tới nơi đã mai phục, hai bên cùng xông ra

đánh úp tiêu diệt chúng. Trong quân đội ta thường có câu : « Giang tay đón bắt quân địch » là ý nghĩa mai phục cho quân địch tới đánh.

b) Mai phục chờ quân địch tới đánh. — Cách này chỉ khác cách trên là mình bố trí binh lực mai phục sẵn sàng, chờ quân địch đi tới sông ra đánh úp tiêu diệt chúng. Muốn biết rõ khi nào quân địch tới và để hành động cho thống nhất, cần cho người tìm chỗ cao gần đấy nấp dò và trông chúng.

2. — *Địa điểm mai phục và mục tiêu định đánh.* — Những lính đi lẻ loi, lính giao thông, đội vận tải, các xe cộ vận tải và những bộ đội quân địch trong lúc hành quân, đều là những mục tiêu đánh mai phục của đội du kích. Cách đánh với từng mục tiêu như dưới đây :

a) Muốn đánh úp lính cưỡi ngựa, lính bộ bên địch, nên mai phục những nơi chúng khó hành động và các thứ vũ khí của chúng không bắn mạnh được.

b) Đánh úp các đội vận tải, nên mai phục những nơi có rừng núi rậm, hoặc dọc theo các làng có nhà ở đông.

c) Đánh úp các bộ đội quân địch lúc hành quân, hoặc các xe cộ vận tải, nên mai phục hai bên đường. Nhưng trước hết phải điều tra rõ quân địch từ hướng nào kéo tới và định kéo đi đâu, giờ nào sẽ tới nơi, để tìm chỗ mai phục cho thích hợp. Đồng thời phải định rõ đường mình định rút lui trước.

d) Đánh úp các đoàn xe lửa bên địch, nên chia làm 3 bộ phận, một bộ phận mai phục gần hai bên đường sắt, để phòng khi quân địch chống lại. Một bộ phận chịu trách nhiệm bắn vào trong các toa xe, một bộ phận nữa thì sông lên trên các toa xe để lục soát và thu súng của bọn lính đi hộ vệ.

3. — *Chọn địa hình mai phục.* — a) Nên chọn những nơi có cây cối che cho kín, để quân địch khó dò biết, mà mình dễ trông thấy quân địch.

b) Những nơi dễ bắn súng.

c) Nơi mai phục cách quân địch rất gần để sông tới lúc đánh xung phong. Giữa quãng mình mai phục với nơi quân địch sẽ đi tới có nhiều cây cối che lấp, hoặc có những ao hồ ngăn trở càng tốt hơn.

4. — *Khoảng mai phục xa gần.* — Khi định mai phục dùng binh lực rất mạnh xung phong diệt trừ quân địch, nên mai phục sát hai bên đường quân địch sẽ đi. Trái lại khi binh lực quân địch đông hơn mình, chỉ dùng cách quấy rối làm cho chúng tiến chậm, nên mai phục xa đường chúng kéo đi một ít.

5. — *Cốt yếu sự mai phục.* — a) Không cứ ngày đêm phải hết sức im lặng, tuyệt đối không được nói chuyện, hoặc đi ra khỏi nơi mai phục để trông ngóng.

b) Mai phục chớ quá lâu để lộ bí mật, thêm sự nguy hiểm. Các đội viên sau khi mai phục đã lâu, tinh thần và thái độ khan trương sẽ giảm bớt dần,

không cẩn thận bằng lúc đầu, nên nhiều khi bị quân địch dò biết. Việc đó chúng ta cần chú ý. Nếu khi bị quân địch dò biết, nên lập tức hành động hoặc rút lui cho nhanh.

CHƯƠNG THỨ MƯỜI

ĐÁNH ÚP CÁC ĐỘI QUÂN ĐỊCH ĐI THÂU CƯỚP CÁC THỨC ĂN

1. — *Thời cơ đánh úp.* - a) Khi quân địch tới gần các làng xóm.

b) Chờ quân địch vào trong các làng và đã chia nhau đi tìm cướp các nhà.

c) Chờ khi chúng thu cướp xong, quay về sẽ chặn đường đánh úp.

Trong mấy cách trên đây tùy tình thế và binh lực của các đội du kích mà dùng cho thích hợp :

2. — *Đánh úp trong các làng xóm.* — Đánh úp các đội quân địch đi thu cướp các thức ăn khi chúng đã vào trong các làng xóm, thường dễ thắng lợi hơn. Vì lúc này phần đông quân địch chia nhau tan tác đi các nhà, trong một lúc khó tập hợp được. Nhưng muốn thực hành, chúng ta nên để ý lên qua các chỗ gác của quân địch cho khôn khéo, hoặc tìm cách bắt sống bọn lính gác một cách im lặng không ai biết, mới có thể thực hành đánh úp được chúng.

3. — *Đánh úp ngoài các làng xóm.* — Khi binh lực mình ít hơn quân địch, nên chờ chúng quay trở về, ra khỏi làng sẽ tìm những nơi hiểm yếu chặn đánh úp mới dễ thắng lợi.

4. — *Mục đích đánh úp.* — Khi đội du kích đánh giết những đội quân đi hộ vệ cho bọn đi thâu cướp lương thực, đó mới là một phần trong nhiệm vụ mà đội du kích phải thực hành. Điều cốt yếu nhất là phải cướp phá các xe cộ của chúng cho hết. Muốn thế đội du - kích nên cho một bộ phận đánh những tụi đi hộ vệ, rồi đem toàn lực đánh phá hoặc cướp lấy các xe cộ và lương thực mà chúng đã cướp của dân.

5. — *Những việc nên chú ý khi đánh úp.* — Đội du kích khi đánh úp những quân địch đi thâu cướp lương thực là một việc quần chúng rất tán thành và họ sẽ hết sức giúp đỡ trong lúc mình làm việc. Nên sau khi đánh úp thắng lợi cần chia một phần các thức ăn, đồ dùng mà mình đã tịch thu của quân địch cho dân chúng.

CHƯƠNG THỨ MƯỜI MỘT

ĐÁNH ÚP CÁC ĐỘI VẬN - TẢI BÊN ĐỊCH

1. — *Đánh úp các đội vận-tải.* — Là một việc rất có lợi cho đội du kích, chúng ta có thể cướp lấy các thứ vũ khí, đạn dược, lương thực và các thức cần dùng để bù vào sự cung cấp của ta.

2. — *Đánh úp thành lĩnh.* — Cách này làm cho quân địch hoảng sợ, hàng ngũ rối loạn, phần nhiều những người phu khuân vác cho quân địch là những nông dân bị chúng bắt buộc phải đi làm cho chúng. Còn những đội đi hộ-vệ binh lực cũng chỉ có chừng, trong lúc đi đường thường kéo giải từng đoàn,

cách nhau rất xa. Nếu đoàn đầu bị chặn đánh thì những đoàn sau đều phải dừng lại hết. Nên chúng ta dùng cách đánh úp thỉnh linh có thể làm cho toàn đội vận tải bị thất bại.

3. — *Cách đánh úp.* — a) Chúng ta nên nhớ rằng nhiệm vụ của đội du kích không những phải đánh để tiêu diệt dần lực lượng quân địch, mà còn phải cướp lấy các thứ xe cộ vận tải của chúng nữa, nên lúc đánh úp chỉ cho một bộ phận chặn đánh với những quân lính đi hộ vệ của quân địch, còn những bộ phận khác phải chịu trách nhiệm đánh phá các xe vận tải, cướp lấy các vật liệu cần dùng. Mỗi khi đánh úp nên thực hành rất nhanh chóng; bắn mạnh vào các đội vận tải bắt chúng phải dừng lại ngay, rồi xung phong tiến sát, làm cho chúng hoảng sợ rối loạn, mình không cần tiêu diệt chúng cũng phải chạy hết.

b) Muốn làm cho toàn đội vận tải bên địch phải dừng lại, trước nên bắn mạnh vào tụi đi đầu, làm cho người khiếp sợ bỏ chạy, xe cộ bị trục đổ, những đoàn đi sau sẽ rối loạn, xe cộ sẽ đụng nhau hư hỏng, thế là toàn đội phải dừng lại hết. Muốn đề phòng những xe cộ đi sau biết đoàn đi trước bị đánh, chúng sẽ quay đầu lại chạy trốn thoát, đội du kích nên cho một số đội viên bắn giỏi chặn đón đánh phía sau, làm cho chúng muốn lui chạy không có đường.

c) Khi binh lực đội du kích ít, đội đi hộ vệ của bên địch đã nhiều người, chúng lại biết tùy cơ ứng biến, lúc này đội du kích nên liên tiếp truyền những báo hiệu giả, làm cho quân địch hết hoảng

rồi chờ chúng đi tới những đoạn đường hiểm trở sẽ thỉnh linh đánh úp nhanh chóng cũng rất dễ thắng lợi.

Khi đánh úp những đội vận tải đi qua các làng rất khó thắng lợi, vì những đội hộ vệ bên địch lợi dụng các nhà cửa, nấp bắn chống lại mình.

d) Khi đội hộ vệ và đội vận tải bên địch đã bị tan, đội cứu viện của chúng chưa tới, đội du kích nên thực hành công việc phá hoại các xe cộ và thu cướp các vật liệu cho nhanh, vật gì có thể đem đi được thì cho người đem đi ngay, vật gì không thể đem đi được huỷ phá cho hết.

CHƯƠNG THỨ MƯỜI HAI

GIAO THÔNG LIÊN LẠC CỦA ĐỘI DU-KÍCH VÀ PHÁ HOẠI GIAO THÔNG PHÍA SAU BÊN ĐỊCH

1 — *Mục đích liên lạc.* — Muốn biết rõ tình hình bên địch và giúp đỡ lẫn nhau trong những lúc cần thiết, đội du kích đối với quần chúng địa phương, nên hết sức liên lạc mật thiết, để một khi có tin gì quần chúng sẽ báo cho mình biết ngay.

2 — *Đồ dùng để liên lạc.* — Đồ dùng để liên lạc trừ giấy thép nói ra, đội du kích cần dùng những tài liệu đã sẵn có, như là: cho người đi bộ, dùng linh cưỡi ngựa, lính đi xe đạp, lính thông tin bí mật, trạm truyền tin và các dấu hiệu liên lạc. Những công việc này nên bố trí và chuẩn bị sẵn sàng.

3 — *Cách truyền tin và báo cáo.* — a) Những tin quan hệ và những báo cáo có định thời hạn, nên dùng lính cưỡi ngựa phụ trách đem đi đem về cho chóng, nếu không có lính cưỡi ngựa, hoặc khi không thể dùng được, nên cho những người đi đường giỏi, hoặc giao những người phụ trách công việc thông tin bí mật đem đi cũng được. Giấy tờ quan hệ có khi cần cho 2 người theo hai đường cùng đi một lần để đề phòng khi người này bị, còn có người khác đem tin tới nơi.

b) Những báo cáo và tin tức không quan hệ, cho người đi bộ hoặc dùng xe đạp đem đi cũng được, có khi nhờ những quần chúng địa phương đem đi.

4 — *Tín hiệu liên lạc.* — Muốn cho tiện việc chỉ huy liên lạc, không cứ đêm ngày, không cứ rừng núi hoặc nơi đồng bằng, những người chỉ huy các đội du-kích nên định trước tín hiệu hoặc dấu hiệu để, khi cần tới, chỉ huy cho dễ (ban đêm dùng lửa, ban ngày dùng đạn khói, có cờ sắc trắng hoặc đỏ, hoặc dùng còi cũng được).

5 — *Đối với các đường giao thông phía sau quân địch.* — Muốn phá hoại các đường giao thông phía sau quân địch, nên xem xét kỹ càng những đường nào sau này quân mình không cần dùng, hoặc không thể dùng được, nên phá hoại cho hết.

6 — *Khi phá hoại các đường giao thông nên chú ý.* — Muốn phá hoại các đường giao thông, trước nên dò xét địa hình cho rõ ràng, chuẩn bị cho đầy đủ

Khi bắt đầu làm việc phải làm rất mau, làm xong rút lui cho nhanh. Gặp lính gác bên địch, im lặng giải quyết đi, đừng bắn súng làm náo động toàn bộ quân địch.

7 — *Chuẩn bị trước khi bắt đầu làm việc.* — Trước khi thực-hành công việc phá hoại, cho một bộ đội lên tới nơi quân địch canh gác, để giám thị và đề phòng đừng cho chúng tới gần nơi mình phá hoại. Khi đã bắt đầu làm việc bị quân địch biết, bộ đội đi hộ vệ phải ra sức đánh chống lại, ngăn cản quân địch, để cho ban làm việc có đủ thì giờ làm tròn nhiệm vụ

8 — *Cách phá hoại các vật kiến trúc và giao thông.* —

a) Phá hoại đường sắt, nên phá hoại những chỗ khó chữa, như là những đoạn đường vòng, đường hầm, đường lên và xuống giốc. Lúc phá hoại nên dỡ tung đường ray, hoặc đào sâu đường xuống, những đoạn đường thấp thì tháo nước cho ngập đường, những đoạn đường hầm cho đất lấp kín hai đầu lại.

b) Các thanh gỗ kê ngang đường, các cầu gỗ, cột giây thép v.v... dùng lửa đốt phá đi ; các sợi giây thép nếu không thể đem đi được thì quăng xuống ao hồ hoặc sông ngòi.

c) Các dấu hiệu và các ghi đường sắt ở gần các ga và các xe cộ cần dùng của đường xe lửa, nên phá hoại cho hết.

d) Phá hoại các đường bằng đá, bằng nhựa, các cầu bằng sắt hoặc bằng gỗ và các vật kiến trúc khác, nên tùy tính chất từng hạng mà dùng cách phá hoại cho hết.

CHƯƠNG THỨ MƯỜI BA CANH PHÒNG NHỮNG NƠI ẨN NẬP VÀ KHI ĐÓNG TRẠI NGHỈ

1 — *Chỉnh đốn đội ngũ.* — Những nơi dùng để nghỉ ngơi chỉnh đốn đội ngũ, tích trữ lương thực, súng đạn, và để cho những người bị thương hoặc đau ốm nghỉ ngơi điều dưỡng; những nơi ấy trong lúc chiến đấu là căn cứ địa để chống với quân địch, một khi bị quân địch đuổi sẽ rút lui về đấy để chỉnh đốn đội ngũ chờ cơ hội sẽ quay ra đánh với quân địch.

2 — *Chọn địa điểm.* — a) Chọn nơi ẩn náu và nghỉ ngơi lâu dài, nên tìm những chỗ rừng núi rậm, hoặc những làng xóm ở gần ao hồ nhiều, những hang động to rộng những đồn điền nhỏ và những xóm dân quê ở lẻ loi, đều là những nơi quân du-kích có thể chú ẩn; nhờ có dân chúng đồng tình giúp đỡ và ủng hộ, đội du-kích muốn tìm nơi trú ẩn cũng không đến nỗi khó lắm.

b) Khi đội du kích tìm những nơi trú ẩn nên hết sức bí mật, những người không có trách nhiệm đều không nên cho biết. Những chỗ ở quân địch đã dò biết, nên tìm cách nới đổi cho nhanh, đừng để khi quân địch tới vây đánh mới bỏ chạy.

c) Có khi những nơi trú ẩn cần đổi ra làm nơi chứa lương thực khí giới, hoặc nơi cho những người bị thương đau ốm nghỉ ngơi điều dưỡng. Tốt nhất là nơi để làm kho chứa lương thực súng đạn nên để riêng một nơi bí mật, ít người đi lại, vì một

khi quân địch dò biết nơi kho tàng của mình, chúng sẽ tìm hết cách phá hoại và mình khó lòng xử trí.

d) Quân chúng ủng hộ đội du kích mà đội du kích cũng phải hết sức thân mật và liên lạc với quân chúng. Gặp lúc bị quân địch đuổi, hoặc cần tìm nơi trú ẩn cho kín, đội du kích có thể chia nhau vào các nhà của quân chúng, gặp những trường hợp này quân chúng là người giúp đỡ đội du kích rất đắc lực.

3 — *Vấn đề lương thực.* — a) Khi đội du kích kéo tới một địa phương, quân chúng chưa giác ngộ, không ủng hộ giúp đỡ gì, thì đội du kích phải dùng cách quyên góp, hoặc đi thu từng nhà. Nhưng trong lúc phái người đi nên chọn những người trung thành, để tránh xảy ra những sự cướp bóc.

b) Khi đội du kích không cần giữ bí mật, có thể cho một tiểu đội đặc biệt nhận trách nhiệm đi quyên thâu thóc gạo và các thức ăn hoặc đo các ủy ban địa phương trữ liệu cung cấp.

4 -- *Thay đổi chỗ ở.* — Phương pháp duy nhất để bảo toàn yên tĩnh cho đội du kích là phải hoạt động nhanh chóng, lúc ở chỗ này, khi ở chỗ khác, không ai biết chỗ nào mà đo thám. Lúc cần mỗi đêm nên đổi chỗ ở một hai lần (như ban ngày đóng ở làng X, chập tối đến làng H, gần sáng rời sang làng M).

5 — *Chiếm giữ chỗ ở.* — Khi đội du kích đóng trại nghỉ, cách phân phối binh lực để canh phòng, tùy tính chất hành động trong lúc ấy mà quyết định.

Nhưng không nên chiếm giữ đóng ở các làng đông người, nhiều nhà mà mình không đủ sức canh phòng. Lúc bắt đầu dĩ, nên chọn mấy nhà ở gần nhau, tiện việc canh phòng mà đóng tập trung lại một chỗ để canh gác. Tốt nhất là đóng trong những làng xóm vừa sức canh phòng, lại có nơi trông xa sang phía quân địch. Quyết không nên chia đội viên đóng rải rác nhiều chỗ, canh phòng không thể cẩn thận, dễ bị quân địch đánh úp. Muốn cho quân địch khó dò biết nơi mình đóng trại, lúc ban ngày không nên kéo thẳng tới chỗ đã định đóng trại, chỉ ở quanh quần chung quanh, cho đến tối sẽ kéo quân tới đóng nghỉ, khi đã tới chỗ nghỉ không cho ai ra vào đi lại.

6 — *Chia phiên canh gác.* — Muốn cho đội viên đỡ mệt nhọc và ai nấy đều được nghỉ ngơi một cách yên ổn, số người canh gác không nên phái đi quá nhiều, chỉ cần canh gác những đường lối thông sang bên địch. Ngoài những người canh gác, nếu lúc tình thế gay go, cho một số đo thám đi xa một vài cây số nấp dò tình hình và canh phòng là được. Sau khi đã tới chỗ nghỉ, không cứ tình hình như thế nào đều nên định trước một nơi tập trung cách xa chỗ nghỉ chừng hai ba cây số để phòng khi bất ngờ phải rút lui, các bộ đội kéo tới đây tập trung.

7 — *Chuẩn bị.* — Sau khi đã tới chỗ nghỉ, nhất là sau khi chập tối, không cứ đội viên hay người chỉ huy ai nấy đều thu xếp các đồ cần dùng cho gọn gàng và súng đạn để cho có trật tự, hễ nghe có hiệu báo động, mỗi người có thể mang theo đồ đạc chạy ra tập trung nhanh chóng.

8 — *Khi cần phải đề phòng quân địch đánh úp.* —

a) Đội du kích đã biết đề phòng, lưới trinh thám tổ chức chu đáo, lại có quần chúng địa phương đồng tình, đem những tin tức họ dò biết báo cáo cho đội du kích biết mặc dầu quân địch muốn đánh úp thỉnh linh cũng là rất khó. Nhưng chúng ta nên cần chuẩn bị sẵn sàng, không nên quá tin về chủ quân mà canh phòng sơ sài để quân địch có thể thừa cơ đánh úp.

b) Muốn đề phòng quân địch lợi dụng quần chúng địa phương để đánh úp mình, đội du-kích phải thực-hành phương-pháp đề phòng đặc biệt. Như dùng thủ đoạn hăm dọa, canh giữ các ngã đường đi lại, bắt giữ những người đáng nghi và chuẩn bị chiến đấu sẵn sàng.

c) Nếu khi có báo động nên tập hợp toàn thể đội viên vào trong một gian nhà lớn, có địa thế chống cự với quân địch. Nhà này nên cho người canh gác cẩn thận, các đường ra vào nên bố trí các vật trở ngại, không cho ai đi lại và định trước tín hiệu để báo tin khi quân địch tới. Tất cả mọi người đều phải chuẩn bị sẵn sàng, vũ khí và các đồ cần dùng phải mang theo bên mình luôn.

d) Khi tình hình hết sức gay go, nên cho một bộ phận đội viên tìm địa thế tốt canh giữ để khi quân địch tới đánh chống lại với chúng, ngoài những người canh gác, lại nên cho một số người đi dò thám để cho được chu đáo hơn. Những người canh gác và người dò thám khi được một tin tức gì, lập tức báo tin cho đội du kích biết.

e) Dùng các vật chướng ngại chặn các ngã đường ra vào. Từ nơi canh gác cho đến đội hậu bị ở sau phải tìm đường giao thông liên-lạc cho tiện, lại phải tìm nhiều đường đi lại trong khu vực mình đóng giữ, để khi có việc hành-động nhanh chóng.

g) Các ngã đường đi lại trong làng xóm, nếu cần cũng phải canh giữ không cho người qua lại. Nếu binh lực của đội du-kích khá đông, nên cho một số chiếm giữ một trận địa dự bị, để thêm sức mạnh khi cần chống lại với quân địch.

9 — *Xử-trí khi bị quân địch đánh úp.* — a) Được tin quân địch kéo tới đánh phá mình, và biết rõ binh lực chúng ít hơn, nên dùng cách đánh úp để tiêu diệt chúng. Trái lại biết rõ binh lực bên địch mạnh hơn nên tìm đường rút lui cho nhanh. Lúc rút lui nên đi quanh theo phương hướng khác để lừa quân địch, rồi nửa đường quay theo phương hướng mình định rút lui mà đi.

b) Khi rút lui không kịp, nên lợi dụng những chỗ phòng ngự tốt trong làng xóm đánh chống lại rồi sẽ tìm cách rút lui sau.

c) Những làng xóm đã bị quân địch chiếm, nên tìm cách đánh đánh lại, để cứu những đội viên bị quân địch bắt và những đội viên đang liệu chết chống cự lại với chúng. Trong lúc này đội du kích hành động cho nhanh chóng cũng rất dễ thắng lợi. Vì quân địch sau khi đã đuổi được quân mình thì hàng ngũ chúng còn hết sức rối loạn, việc canh phòng cũng rất sơ sài. Muốn thực hành cách phản công để chiếm lại nơi bị mất, nên đánh mau tiếp sau kh

quân địch mới chiếm giữ, liều chết xung phong, đánh cho chúng tán loạn, bị thiệt hại nặng, mình sẽ đỡ thiệt hại hơn là lúc bị chúng đuổi, hoặc mình chiếm giữ những trận địa không tốt mà liều chống lại với chúng.

CHƯƠNG THỨ MƯỜI BỐN HUẤN LUYỆN

1 — *Phạm vi huấn luyện.* — Phạm vi huấn luyện của đội du-kích không phải chỉ riêng về quân sự mà về chính-trị, dạy học chữ, và vệ sinh v.v... cũng cần huấn luyện nữa. Vì thế thời gian luyện tập phải chia đều với thời gian nghiên cứu, dạy chữ, để bất cứ lúc nào, nơi nào đều có thể thực hành huấn luyện.

Muốn cho sự huấn luyện có kết quả tốt, nên tìm cách nâng cao tinh thần tự học tập, nghiên cứu cho toàn thể đội viên. Về phương diện chính-trị, trừ cách nâng cao trình độ chính-trị, nên tổ-chức các cuộc đua vui, các cuộc tiêu khiển để cho sinh hoạt hàng ngày có vẻ vui thích. Lại cần giúp đỡ cho dân chúng về cách tự vệ, làm cho sức chiến đấu của quần chúng có thể đi đôi với sức chiến đấu của bộ đội và để hợp tác với nhau trong lúc chiến đấu diệt trừ kẻ thù.

2 — *Huấn luyện về các khoa.* — Phương pháp huấn luyện về các khoa, mặc dầu rất khó làm cho tiến bộ đều nhau, nhưng theo cách thông thường, bắt đầu dạy từ cái dễ, rồi đi dần tới cái khó, trước dạy sơ

sai rồi sau đến kỳ cùng nghiêm khắc, trước đây từng bộ phận rồi sau đến toàn thể. Không cứ một khoa gì cần phải có thực hành để cho dễ hiểu rõ về lý luận, làm cho ai nấy có một tin tưởng chắc chắn, mình sẽ học và nghiên cứu tới nơi, sẽ nhất định thắng lợi.

3 — *Gây dựng sức tự vệ cho quần chúng.* — a) Nhiệm vụ rất cần thiết, rất quan trọng của đội du kích là phải hoạt động liên tiếp trong những địa phương đã bị quân địch chiếm giữ, trừ diệt cho hết bọn Việt-gian phản động, bảo vệ quyền lợi cho quần chúng. Đồng thời điều tra rõ ràng những tội ác của quân thù, dùng đủ mọi thủ đoạn tuyên truyền vạch rõ âm mưu lừa phỉnh của quân thù cho quần chúng biết, lại tuyên bố những chính sách và đường lối giết giặc cứu nước, mưu hạnh phúc chung cho dân chúng biết rõ. Hết sức liên hiệp với quần chúng, giúp đỡ và huấn luyện cho họ có một lực lượng mạnh để tự vệ. Những công việc này cũng cần thi hành ở những địa phương phía sau quân địch nữa. Chúng ta phải dùng hết phương pháp và lực lượng để lôi kéo quần chúng, làm cho họ bao giờ cũng noi theo hành động của mình mà phấn đấu; cổ động tinh thần tích cực chiến đấu của quần chúng, bày vẽ cho họ những phương pháp hành động khi chiến đấu.

b) Muốn gây dựng và giúp đỡ về lực lượng tự vệ của quần chúng, nên nhẫn nại làm dần, cốt làm thế nào cho quần chúng hiểu rõ, đội du kích bao giờ cũng vì quyền lợi chung của toàn thể đồng bào mà phấn đấu, mà hy sinh. Mặc dầu nguy hiểm đến đâu, đội du kích cũng không đụng chạm đến quyền lợi quần

chúng, không bỏ rơi quần chúng. Quần chúng địa phương nhiều khi thấy một đôi cuộc chiến tranh tự vệ của chúng ta bị thất bại, họ sẽ bị quan và chán nản. Lúc bấy giờ chúng ta phải tìm hết cách khuyến khích cổ vũ tinh thần hăng hái giết giặc cứu nước của quần chúng lên.

c) **Đội du kích** là những phần tử giác ngộ hơn, hiểu biết hơn của quần chúng, chúng ta nên liên hiệp với quần chúng có tinh thần chống lại kẻ thù, rồi huấn luyện cho họ, giúp họ định ra những kế hoạch, làm ra hoặc cướp lấy các thứ vũ khí để cần dùng trong lúc diệt trừ kẻ thù và bày cho họ phải liên lạc mật thiết với những quần chúng các nơi còn bị quân địch áp bức, nhất là các đoàn thể quần chúng trong các thành thị để giúp đỡ lẫn nhau trong công việc giết giặc. Nhưng trong lúc tiến hành những công việc này nên hết sức bí mật.

4 — *Huấn luyện về vệ sinh.* — a) Muốn củng cố và thêm sức mạnh chiến đấu, đội du kích nên căn cứ mỗi đơn vị tổ chức, đặt ra một hoặc hai người khán hộ, chuyên lo việc cứu chữa những người bị thương, đau ốm và huấn luyện thường thức về vệ sinh cho toàn thể đội viên, giúp những người chỉ huy đôn đốc và coi sóc về việc vệ sinh trong bộ đội.

b) **Tiếp tế thuốc thang.** — Việc tiếp tế thuốc thang trong các bộ đội du kích rất là khó khăn, nên hiện nay chúng ta chỉ tùy thời tiết dự bị các thứ thuốc cần dùng để cứu chữa trong lúc cần kíp. Lúc cần chúng ta có thể đem những người bị thương, bị

bệnh nặng gửi cho những người có biết nghề thuốc và có cảm tình với đội du kích, nhờ họ cứu chữa.

5 — *Dạy về quân sự.* — a) Các bài dạy nên nhằm vào quân địch trước mắt làm mục tiêu, định các bài dạy, cốt thể nào đào tạo những đội viên du kích có tài năng về quân sự hơn quân thù, những việc nên chú ý là: cách tập hợp, giải tán nhanh chóng, cách bắn súng, hành quân, trèo núi, xây đắp công sự đánh ban đêm, đánh những chỗ nhiều núi non hiểm trở, đánh các đường hẻm và các động tác do thám canh gác, giao thông liên lạc, đều phải luyện tập dần cho quen thạo.

b) **Phương pháp huấn luyện.** — Dạy về quân sự nên theo mấy hình thức dưới đây :

1. — Giải thích về lý luận nên dùng cách lên lớp giảng bài và cách vấn đáp ; không nên dùng cách giảng bài như thầy giáo dạy cho trẻ em ở trường.
2. — Khi giải thích các động tác nên đem tới chỗ thực tập mà giải thích cho đội viên dễ hiểu.
3. — Nên tập nhiều về động tác thực tế, không nên nói nhiều về những lý luận trống không. Nên bớt thời gian dạy ở trường, cần thực tập cho nhiều.
4. — Các bài nghiên cứu khi lên lớp cần đi đôi với những động tác khi luyện tập.
5. — Tất cả mọi động tác trước khi thực tập, nên chuẩn bị đầy đủ, không nên làm một cách qua loa xong chuyện.

6.— Tất cả mọi công việc nên cổ động tinh thần ganh đua của toàn thể đội viên để nâng cao tính tích cực và tự động của họ.

7.— Luyện tập nhiều về động tác chiến đấu.

8.— Kế hoạch luyện tập nên tùy hoàn cảnh, địa thế và thời gian mà quyết định. Nên lợi dụng mọi cơ hội để thực hành luyện tập cho mau tiến bộ. Những cơ hội nên lợi dụng như dưới đây :

1) Lợi dụng khi hành quân tập cho các đội viên nhận rõ các phương hướng, địa hình, cách đo độ xa, động tác dò thám, cách định mục tiêu bắn và các cách lợi dụng địa hình địa vật.

2) Lúc đóng trại thì lợi dụng cách bố trí canh gác để luyện tập cho các đội viên về động tác canh gác và động tác xây đắp công sự.

3) Lợi dụng khi đi đánh trận, căn cứ nhiệm vụ phải làm, giải thích cho các đội viên hiểu rõ các động tác đánh mai phục, đánh úp, đánh chủ công và đánh giúp.

4) Lợi dụng lúc còn chờ cơ-hội để hành động, giải thích cho các đội viên hiểu rõ những động tác để ngăn cản quân địch, xung phong và các cách bắn.

5) Lợi dụng cách phê bình sau khi chiến đấu, để chỉ rõ cho toàn thể đội viên và cả những người chỉ huy nhận rõ những chỗ ưu điểm và khuyết điểm trong lúc chiến đấu và những động tác chỉ huy ai ai ai đúng.

6) Lợi dụng những thời gian tập hợp, đếm số người, lúc đầu hôm và sáng mai để giải thích cho các đội viên về công việc hàng ngày.

7) Lợi dụng những khi chơi đùa để tiến hành những cuộc chơi có ý thức về quân sự và những cuộc ca hát có ý nghĩa về cổ động tuyên truyền làm cho toàn thể đội viên và những người chỉ huy trong lúc vô tình biết sửa lỗi và noi theo những gương tốt.

8) Lợi dụng mỗi lần thưởng phạt, để tuyên truyền một cách sao sắc cho toàn thể đội viên và các người chỉ huy, nhận rõ kỷ luật có quan hệ đến danh dự và uy tín của đội du kích như thế nào, nâng cao tinh thần tiến tới và lòng tự hổ thẹn của họ.

6 — *Dây về chính trị.* — Muốn cho đội du kích hoạt động để thắng lợi, trừ nghiên cứu và luyện tập về quân sự, lại còn có một trình độ giác ngộ về chính trị khá cao và lòng trung thành với sự nghiệp của người lính cứu quốc. Dây về chính trị là một phương pháp duy nhất để đi tới mục đích như vừa nói. Nơi dùng dây về chính trị sẽ nói sau.

7 — *Dây học chữ.* — Muốn nâng cao trình độ văn hóa cho toàn thể đội viên và những người chỉ huy, để khi nhận mệnh lệnh hoặc ra mệnh lệnh cho dễ dàng. Cách dây biết chữ của mọi đơn vị tổ chức cần phải tiến hành như dưới đây :

a) Những người đã biết đọc biết viết hợp thành một ban gọi là ban thứ nhất.

b) Những người mới biết đọc tổ chức thành một ban thứ hai.

c) Những người chưa biết viết biết đọc tổ chức thành ban thứ ba.

d) Những người có trình độ học thức trong các bộ đội phải chịu trách nhiệm làm giáo viên các lớp dạy chữ.

e) Lúc đóng trại mỗi ngày nên có một giờ dạy về học chữ. Lúc hành quân thì lợi dụng khi đi dọc đường hoặc khi dừng lại nghỉ tiến hành công việc dạy chữ. Công việc này cốt nhất làm cho chuyên và dần dần, mỗi ngày học được vài ba chữ sẽ có kết quả tốt.

CHƯƠNG THỨ MƯỜI LĂM

CÔNG TÁC CHÍNH TRỊ

1 — *Mục đích.* — Mục đích về công tác chính trị của đội du kích là cốt để củng cố và nâng cao sức chiến đấu của toàn thể bộ đội. Sức chiến đấu của bộ đội du kích không phải chỉ riêng nhờ về kỹ thuật quân sự, mà cần nhờ ở sự giác ngộ về chính trị, ảnh hưởng về chính trị, cổ động quảng đại quần chúng, chia rẽ hàng ngũ quân địch, làm cho quần chúng giác ngộ, chịu quyền chỉ huy của mình, tham gia chiến đấu. Trong các bộ đội du kích, không cứ về công tác chính trị, về quân sự và tất cả mọi công tác tiến hành khác, đều nhằm vào mục đích thứ nhất (củng cố và nâng cao sức chiến đấu) mà tiến hành.

2 — *Nội dung cốt yếu.* — Thực hành và khôi phục lại việc giáo dục chính trị của dân tộc (mở rộng

thức dân tộc và quan niệm yêu nước thương nòi) làm cho mỗi một đội viên, mỗi một người chỉ huy đều hiểu rõ trách nhiệm vì dân tộc, vì quốc gia và phấn đấu. Ủng hộ những người lãnh tụ, đoàn kết chặt chẽ, phục tùng và thực hành mệnh lệnh hượng cấp triệt để, giữ kỷ luật sắt làm cho muôn người như một, cùng nhau chung sức giết giặc cứu nước. Trừ hết sức củng cố, sức chiến đấu, đội du kích lại phải hết sức đem những mưu mô xảo quyệt của tụi giặc nước tuyên truyền cho quần chúng hiểu rõ. Đây là tất cả những điều cốt yếu về nội dung công tác chính trị của đội du kích.

3 — *Tiểu tổ thảo luận*. — Muốn cho ý trí muôn người như một, ai cũng có một tin tưởng nhất định, ai cũng phấn đấu vì chủ nghĩa duy nhất, công việc thảo luận trong từng tiểu tổ là một phương pháp tốt nhất :

a) Tập trung ý kiến, tránh những sự xung đột, nhau góp và lựa chọn được nhiều sáng kiến hay.

b) Huấn luyện và nâng cao năng lực về công tác cho các cán bộ, luyện tập về cách thức khai hội, cách phát biểu ý kiến, để giải quyết các vấn đề cho nhanh, kiểm thảo các công việc đã làm và định kế hoạch hành động về sau.

c) Điều tra và thấu nhận các đồng chí mới.

d) Tiến hành việc huấn luyện, biết rõ hoàn cảnh, năng lực trí thức của mỗi một đồng chí.

e) Theo tinh chất công tác của tiểu tổ có thể chia ra : thảo luận, kiểm thảo và phê bình chỉ trích lẫn nhau.

4 — *Phương pháp.* — Trước khi khai hội tiểu tổ nên chuẩn bị những vấn đề cần thảo luận, thông tri cho các tổ viên biết, đồng thời báo cáo cho cấp trên biết nữa. Cách tiến hành như dưới đây :

a) Số người mỗi tổ từ 3 đến 5 người.

b) Khai hội tiểu tổ không cần theo hình thức lắm, không cứ lúc nào nơi nào cũng có thể khai hội thảo luận.

c) Thời gian khai hội không nên lâu quá, chỉ chừng một giờ giờ lại.

d) Mỗi tuần ít nhất khai một lần. Trật tự khai hội: chủ tịch báo cáo công việc đã qua. Các tổ viên báo cáo công việc đã làm. Thảo luận công việc tiến hành về sau. Do tổ-trưởng kết luận những công việc đã báo cáo nghị quyết trong lúc khai hội, rồi do thư ký (thư ký chọn trong lúc khai hội) ghi chép rõ ràng số người dự hội, nơi khai hội, ai làm chủ tịch và các vấn đề đã thảo luận.

e) Vấn đề đem ra thảo luận không nên quá nhiều chỉ chừng hai ba vấn đề trở lại, trước nên thảo luận những vấn đề cần kíp, rồi sẽ thảo luận sang vấn đề khác.

g) Cách phát biểu ý kiến: các tổ-viên khi phát biểu ý kiến, nên chọn những điều cần nói một cách vắn tắt rõ ràng và có trật tự để ai nghe cũng dễ hiểu. Trong lúc nói nên giữ thái độ hoà nhã, thành thực, không nên gắt gỏng và có thái-độ đũa cọt, mỉa mai. Nên chú ý những lúc người khác phát biểu ý kiến để căn cứ vào ý chính của người ta mà thảo luận cho sát.

h) **Tổ-trưởng** khi báo cáo công việc nên nói vắn tắt rõ ràng, nên đề ý thúc-dục các tổ-viên phát biểu ý kiến.

i) **Cách kết luận** nên tóm tắt phê bình những lời thảo luận và đề nghị của mỗi tổ-viên và đem những chỗ không đồng ý tóm tắt giải thích cho rõ ràng.

5 — *Cách tiến hành công việc.* — Tiến hành công việc chính-trị không phải chỉ do mấy người chính-trị chỉ đạo viên, hoặc những người phụ trách công việc chuyên môn về chính-trị, mà cần nhất phải đào tạo huấn luyện cho những phần tử có giác ngộ nhất là những đội viên và những người chỉ huy có ham muốn về công-tác chính-trị để họ cùng tham gia tiến hành công việc, giúp sức về việc huấn luyện cho toàn thể đội viên, làm cho ai nấy cũng có thể tham gia công việc chính-trị.

6 — *Các hạng công-tác về chính-trị.* — Công-tác chính-trị có thể chia làm 3 hạng: lúc ngày thường, lúc chiến đấu và sau khi chiến đấu, phương-pháp tiến hành như dưới đây :

A — **Công-tác chính-trị lúc ngày thường.** — Huấn luyện về chính-trị, nâng cao trình độ giác ngộ; thống nhất tư tưởng, ngôn luận, hành động; giữ kỷ luật sắt làm cho quân lính và quần chúng đoàn kết thành một khối.

Phương-pháp tiến hành như sau :

a) Phải thực hành rõ ràng chủ trương không quấy dân, không hại dân (mua bán phải công bằng, nói năng phải hoà nhã, mượn vật gì phải trả lại, làm hư hỏng phải bồi thường).

b) Không cứ lúc nào, nơi nào, nổi hết sức giúp đỡ quần chúng giải quyết những nơi khó khăn cho họ (giúp dân chúng cấy gặt, cấy bừa, cứu chữa những người đau ốm, cho thuốc để phòng các bệnh thiên thời, thăm hỏi những người bị nạn và cứu giúp họ v.v...) củng cố tinh thần quân dân hợp-tác, cùng nhau chung sướng khổ.

c) Thường tiếp chuyện với dân chúng để điều tra kỷ luật của quân mình đối với dân chúng như thế nào? Dân chúng đối với mình có cảm tình hay không? Và biết rõ những nơi đau khổ của dân chúng.

d) Thường khai hội những cuộc quân dân liên hoan đại hội để làm cho quân dân được gần gũi nhau, thêm cảm tình với nhau.

B — Điều hoà những sự bất bình giữa các đội viên với các cấp chỉ huy. -- a) Các chính-trị chỉ đạo viên cùng các đội viên đồng sinh hoạt với nhau, đồng sướng khổ với nhau, thường nên nói chuyện với các đội viên điều tra rõ những nỗi đau khổ thiết tha của họ, báo cáo cho thượng cấp biết để tìm cách cải thiện lại.

b) Đối với những ý-kiến không đồng giữa thượng-cấp với hạ - cấp, các chính - trị chỉ đạo viên nên đứng địa-vị trung-lập, dùng thái-độ thật thà, giải thích và thuyết phục các đội viên làm cho từ trên đến dưới muôn người như một, hết sức đoàn kết ngày một chặt chẽ.

c) Những đội viên phạm kỷ - luật nên dùng cách khuyên giải và thuyết phục, không nên dùng các hình thức phạt nhiều quá.

d) Thường mở những cuộc vui chung cho toàn thể đội viên và những người chỉ huy trong đội để nâng cao cảm tình chung của bộ đội.

C — Nâng cao trí tiêm cứu và quyết tâm giết giặc của toàn thể đội viên.— Nên chú ý đem tất cả những sự tàn bạo của quân thù và những sự thực chúng giết hại tàn phá nhân dân luôn luôn tuyên truyền trong bộ đội để nâng cao lòng thù ghét quân địch, và trí phục thù của toàn thể đội viên, làm cho ai nấy đều có một quyết tâm: ta sống địch chết, địch sống thì ta chết.

D — Củng cố lòng tự tin sẽ thắng lợi.— a) Các chính-trị chỉ đạo viên thường đem những lịch sử vẻ vang của các bậc tiền bối kể lại cho toàn thể đội viên biết và khuyến khích cổ động họ noi những gương oanh liệt ấy.

b) Thường kể rõ những chỗ khuyết điểm của quân địch cho toàn thể đội viên biết nhất là những sự khó khăn quân địch sẽ bị, những tình hình chúng sẽ tan rã, giải thích cho mọi người rõ.

c) Đem những ưu điểm của ta nói ra cho toàn thể đội viên biết như là có sức quần chúng ủng hộ, tin tức nhanh chóng, quen thuộc địa hình và tất cả những điều kiện ta sẽ nắm chắc thắng lợi, giải thích cho mọi người nhận rõ.

d) Đem những mưu mô xảo quyết quân địch thường dùng nói rõ cho mọi người biết và nhắc lại cho họ nhớ những việc nên chú ý, đừng có những tính khiếp sợ, hoặc coi thường quân địch.

e) Sau mọi lần bị thất bại, nên hết sức khuyến khích cổ - động, đừng để cho đội viên có những thái độ chán nản, tự coi mình là thừa kém mất lòng tự tin sẽ thắng lợi.

7 — Công tác chính trị lúc chiến đấu. — Công tác trước khi kéo quân ra đi :

a) Trước nên triệu tập hội nghị các bộ để nói rõ : « tình hình chính trị có lợi cho ta như thế nào, những điều kiện ta sẽ thắng lợi, mục đích chiến đấu, phương pháp để đi tới mục đích ấy. Nhưng không nên nói đến những việc bí mật về quân sự ».

b) Vì ban chính trị nên căn cứ nghị quyết của hội nghị cán bộ, lập tức triệu tập hội nghị các chính trị chỉ đạo viên để nói rõ những điều cốt yếu và phương pháp tuyên truyền trong lúc chiến đấu, rồi chia công việc cho mọi người một cách rõ ràng.

c) Các bộ đội nên khai những cuộc toàn thể quân binh đại hội, trong những cuộc hội nghị này, trừ báo cáo về tình hình chính trị và những điều kiện chúng ta sẽ nắm phần thắng lợi, lại nên đề nghị ra những việc đua tranh giữa các đội viên như : « bị thương nhẹ không rút lui, bị thương nặng không la đau, ai lấy được nhiều khí giới, bắt được nhiều quân địch, v.v... » đồng thời chia công việc cho những người phụ trách về chính-trị xem xét, đôn đốc, lãnh đạo và tuyên truyền.

d) Cho người triệu tập quần chúng địa phương khai hội nghị để giải thích và cổ động họ tham

gia chiến đấu, giúp công việc vận tải, cứu người bị thương. Đối với các đoàn thể quần chúng đã có tổ chức nên bày cách khai hội cho họ và bày cách động viên chuẩn bị bố trí chiến đấu nữa.

e) Sau khi chiến đấu đã bắt đầu, những bộ đội chịu trách nhiệm tiến công nên cho những người phụ trách về chính - trị tới khuyến khích cổ vũ tinh thần của toàn thể đội viên trong những đội ấy.

g) Cho các ban tuyên truyền, ca hát (các ban tuyên truyền, ca hát, bọn nhi đồng, cho họ ăn mặc chỉnh tề) đi theo giặc đường hoặc chờ sẵn 2 bên đường các bộ đội sẽ đi qua để ca hát, hoan nghênh bộ đội và hô những khẩu hiệu thiết thực, cổ động tinh thần hăng hái và lòng can đảm của toàn thể đội viên và các người chỉ huy.

8 — Công tác chính trị khi đã bắt đầu chiến đấu. —

a) Khi đã bắt đầu chiến đấu nên chú ý về công việc tuyên truyền cổ động quân lính bên địch, làm cho họ chán ghét những bọn chỉ huy, làm cho hàng ngũ quân địch tan rã. Đây là một công việc cần trong những công việc phá hoại bên địch.

b) Lúc hai bên địch và ta đều dùng cách đánh cầm cự, nên kiếm cách khai những cuộc liên hoàn giữa quân lính bên địch với ta, tặng cho họ các thức ăn, các đồ cần dùng, làm cho họ vui thích với ta rồi sẽ tiến hành công việc tuyên truyền.

c) Khi chiến đấu đã bắt đầu, đối với ngoài nên hết sức tuyên truyền, đối với nội bộ nên hết sức

khuyến khích. Những phương pháp tuyên truyền và khuyến khích tùy hoàn cảnh mà định, đại khái như sau :

1. — Lúc tiến công :

- a) Lúc tiến quân gặp quân địch đánh úp nên dùng những câu : « hỡi anh em ! hỡi các đồng chí ! máy bay không đáng sợ, nó không làm gì được ta đâu, nhân lúc này chúng ta tiến nhanh lên ! tiến sát quân địch ! dùng gươm, dao, quyết sống chết ! » để khuyến khích toàn thể đội viên ;
- b) Khi đã bắt đầu bắn nhau với quân địch thì nên dùng những câu : « hỡi các đồng chí chúng ta ! nhằm vào đầu quân địch bắn cho đích ! một viên đạn chúng ta bắn ra phải giết một kẻ thù ! » để khuyến khích đội viên ngắm cho đích sẽ bắn ;
- c) Khi tiến gần, chuẩn bị xung phong nên dùng những câu : « hỡi anh em ! cơ hội giết quân địch đã tới nơi ! chúng ta quyết hy sinh ! hăng hái xông lên ! dùng gươm, dao giết sạch chúng đi, giết ! giết ! » để làm cho toàn thể đội viên hăng hái lên ;
- d) Khi xung phong lần thứ nhất không thắng lợi, chuẩn bị xung phong lần thứ hai, nên dùng những câu : « hỡi các đồng chí ! chúng ta là một đội quân thép ! không ai địch nổi ! mỗi lần đánh chúng ta phải dành phần thắng ! chúng ta quyết diệt trừ quân địch ! giữ y danh dự vẻ vang của chúng ta ! » để cổ vũ tinh thần toàn thể đội viên ;

- e) Trong lúc chiến đấu một người chỉ huy nào bị thiệt mạng, nên dùng những câu : « hỡi các đồng chí ! đội trưởng X đã hy sinh một cách vẻ vang, chúng ta nên theo gương tiến lên ! giết cho hết quân thù, trả thù cho đội trưởng X ! » ;
- g) Khi bên địch đã giao động, nên dùng những câu : « hỡi các đồng chí ! hàng ngũ quân địch đã lung lay, mau tiến lên ! xung phong bắt tên chỉ huy M ! » ;
- h) Lúc đuổi theo quân địch nên khuyến khích bằng những câu : « hỡi các đồng chí ! quân địch đang rút lui ! mau mau đuổi theo đánh tan những đội hậu vệ ! giết hết quân chủ lực của chúng ! xem nào : ai bắt được nhiều người, ai lấy được nhiều súng ! đánh trận mà không đuổi quân địch là đáng tiếc ! » .

2. — Lúc phòng giữ.

- a) Sau khi đã tiếp được mệnh lệnh, nên dùng những câu tuyên truyền : « hỡi các đồng chí ! quân địch đã tới nơi ! cơ hội giết quân địch đã đem tới cho ta ! chúng ta mau mau lợi dụng địa hình, địa vật, nấp cho kín ! bắn cho đích ! giết cho hết quân địch ! » ;
- b) Khi quân địch xung phong tới thì dùng những câu khuyến khích : « hỡi các đồng chí ! quân địch mau xông tới rồi ! tuốt gươm dao ra ! lấy lựu đạn ra ! giết cho hết quân địch ! đừng cho chúng đặt chân tới trận địa của ta ! » ;

- c) Khi quân địch bao vây nên khuyến khích bằng những câu : « hỡi anh em ! chúng ta là quân sắt ! đánh là phải được ! đem giọt máu cuối cùng liều sống chết với quân địch ! không đầu hàng ! không chịu nộp súng ! ai đầu hàng ! ai chịu nộp súng là người tự giết lấy mình ! mau lên ! mau lên ! xung phong ra khỏi vòng vây ! » ;
- d) Lúc phản công thì khuyến khích bằng những câu : « hỡi các đồng chí ! gắng sức phản công ! lột hết khí giới quân địch ! bắt sống những tui chỉ huy ! thử xem ai giỏi ! ai can đảm ! » ;
- e) Lúc rút lui nên dùng những câu : « hỡi anh em ! phải giữ bí mật ! đừng để quân địch dò biết hành động của ta ! giang hai tay ra đón lừa quân địch, tóm cổ giết đi ! không bỏ rơi hàng ngũ ! không hoảng sợ ! kiên quyết thực hành mệnh lệnh thượng cấp trệt để ! quyết hy-sinh giành phần thắng lợi cuối cùng ».

9 — *Công tác chính-trị sau khi chiến-dấu.* — A — Sau khi chiến đấu kết liễu, muốn tránh có những tâm lý coi thường quân địch, hoặc khiếp sợ quân địch, nên chú ý mấy điều dưới đây :

a) Giải thích rõ ràng nguyên nhân thắng lợi và thất bại ; đừng vì sự thắng lợi nhỏ mà kiêu căng, cũng đừng vì việc thất bại nhỏ con mà nản trí, không tin chắc phần thắng lợi.

b) Định rõ kế hoạch về sau và nhắc lại những điều nên chú ý cho mọi người biết, mọi người nhớ.

B — Thâu góp các vật liệu quân địch bỏ lại, ghi n những bộ đội và những đội viên, người chỉ huy có can đảm hơn trong lúc chiến đấu để biên soạn những bài kịch, những bài ca hát, để tuyên truyền cổ-động.

C — In phát các báo, biểu ngữ, đăng những tin hăng lợi, đồng thời tổ chức các đội tuyên truyền đi các địa phương tuyên truyền tin tức thắng trận. Triệu tập các cuộc đại hội của quần chúng, báo cáo và giải thích các tin tức thắng trận cho quần chúng biết.

D — Lúc khai đại hội báo cáo tin tức thắng trận nên chú ý :

a) Báo cáo rõ nguyên nhân và ý nghĩa thắng trận, giải thích rõ nhiệm vụ cần kíp và phương pháp tiến hành cho tròn nhiệm vụ.

b) Báo cáo rõ tên các bộ đội và tên các đội viên, các người chỉ huy đã hăng hái can đảm trong lúc chiến đấu. Lúc báo cáo tên những người chỉ huy và tên các đội viên đã hy sinh lúc chiến đấu, nên cử những người chỉ huy cao cấp báo cáo một cách thận trọng hơn.

c) Tổ chức các cuộc diễn kịch và ca hát theo những bài mới soạn ra trong lúc báo cáo tình hình chiến đấu, hoặc lúc diễn các bài kịch mới, nên hô những khẩu hiệu đã định trước để tăng tinh thần hăng hái của tất cả mọi người. Nên đề nghị cách phụ cấp cho gia đình những người đã hy sinh vì nhiệm vụ. Nên đem những tù quân lính bên địch mà chúng ta đã bắt được và các vật liệu đã lấy

được, tập trung lại trước mặt quần chúng, làm cho họ nhận rõ sự thắng lợi do sức hợp tác quân đội với dân chúng và để khuyến khích tinh thần hăng hái về sau.

E — Trong lúc khai hội để chúc mừng thắng trận, nên đề nghị và cổ động những cuộc vận động ủy lạo :

a) Ủy lạo về vật chất. — Các vật dùng để ủy lạo không cần nhiều mà cần có ý nghĩa, không cần tốt đẹp, mà cần cho thích hợp như giấy, khăn rửa mặt, bò, dê, lợn, gà v.v... đều là những vật thiết thực cho mọi người.

b) Ủy lạo về danh dự. — Trong lúc các vật liệu ủy lạo thiếu thốn, nên dùng cách ủy lạo về danh dự như thêu tặng các bức cờ, các bài hát đề kỷ niệm.

c) Khi thắng lợi những trận nhỏ, không cần vận động những cuộc ủy lạo lớn, chỉ do quần chúng địa phương gần đấy tìm cách ủy lạo là đủ.

G — Tuyên bố những hành động đáng làm mô phạm cho mọi người biết :

a) Trong lúc chiến đấu, các bộ đội hoặc những người chỉ huy biết hành động khôn khéo, cương quyết thực hành đúng mệnh lệnh trên mà thắng lợi, hoặc không may bị thất bại đều nên ban khen để khuyến khích họ.

b) Những người nào vì lo giữ chủ lực, không giám quả quyết hành động để đến nỗi bị thất bại, hoặc làm ngăn trở các bộ đội khác, nên tuyên bố và thi hành cách phạt trước mặt các bộ đội để làm gương cho toàn thể mọi người để sửa lỗi về sau.

10 — Công tác của các lạc bộ và những phòng giải trí. — Tổ chức các câu lạc bộ, các phòng giải trí là cốt để cho sinh hoạt trong bộ đội thêm phần vui vẻ và cũng để ngăn ngừa những nạn đào ngũ. Cách tổ chức và công tác như sau:

A — Điều lệ tổ chức. — a) Mỗi đơn vị tổ chức nên thành lập một phòng giải trí, gồm có 3 ban: một ban về quân sự, một ban về du-kịch, một ban về thể dục.

b) Các đội viên và những người chỉ huy trong các đơn vị tổ chức tùy thích của mọi người có thể tham gia vào một hoặc hai hoặc cả ba ban thuộc về phòng giải trí.

c) Mỗi phòng giải trí bầu một người chủ nhiệm, thường do chỉ đạo viên của đại đội hoặc những trung đội trưởng có năng lực hoạt động kiêm chức. Các ban và các tổ bầu một người tổ trưởng, thời hạn là 5 tháng, hết hạn vẫn có quyền tái cử.

d) Tổ trưởng hội nghị và các tổ hội nghị mỗi tuần một lần do chủ nhiệm hoặc tổ trưởng triệu tập.

e) Phục tùng mệnh lệnh và quyền chỉ đạo của câu lạc bộ và dưới quyền giám đốc của những người trực tiếp chỉ huy. Về phương diện quân sự thì tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của người trực tiếp chỉ huy.

g) Muốn thống nhất chỉ huy công việc các phòng giải trí, mỗi bộ đội du-kịch thành lập một câu lạc bộ, bầu một người chủ nhiệm, một người cán sự để trông nom mọi công việc.

h) Câu lạc bộ thuộc quyền chỉ huy ủy ban chính trị, những bộ đội chưa có ủy ban chính trị thì câu lạc bộ thuộc quyền chỉ huy của cách đội trưởng.

i) Trách nhiệm của câu lạc bộ là chỉ đạo và đôn đốc công việc tiến hành của các phòng giải trí. Nên mỗi tuần triệu tập chủ nhiệm các phòng giải trí khai đại hội một lần. Mỗi tháng khai hội toàn thể quân binh hoặc quân dân liên hoàn đại hội một lần.

k) Không cứ câu lạc bộ hoặc các phòng giải trí, tất cả mọi công việc tiến hành nên căn cứ nguyên tắc, không ngăn trở việc hành chính về quân sự, việc giáo dục, và các việc hành động về quân sự.

B — Đại cương về công việc. — Ban Tự vệ quân sự cốt để khuyến khích tinh thần tự học tập, nghiên cứu của toàn thể quân binh, thảo luận các vấn đề về quân sự, cùng nhau sửa đổi những hành động sai lầm, để giúp sức về việc huấn luyện. Nội dung như sau:

a) Tổ tập xung phong (cách dùng lưỡi lê, gươm dao, trong lúc xung phong).

b) Tổ tập dùng lựu đạn (dùng lựu đạn giả bằng gỗ và đặt bia để tập ném lựu đạn cho quen).

c) Tổ tập đánh du-kích.

d) Tổ tập ngắm súng.

e) Tập ngắm và kiểm tra.

g) Tập các cách dự bị bắn.

h) Tập kiểm tra trước khi kéo quân đi.

i) Tập lợi dụng địa hình địa vật.

k) Tập ngắm và bắn các thứ mục tiêu ở ngoài đồng.

— **Tổ thể dục.** — Công tác của tổ này cốt làm cho toàn thể quân binh có thân thể khỏe mạnh. Nội dung như sau :

a) Ban chơi bóng (bóng rổ, bóng chuyền, bóng đá, bóng vợt).

b) Chạy thi (nhảy cao, nhảy xa, chạy giải, chạy vượt qua các vật trở ngại).

c) Tập quyền và đại đao.

D — **Tổ diễn kịch và ca hát.** — Công tác của tổ này cốt làm cho sinh hoạt trong bộ đội vui vẻ dễ chịu, nâng cao tinh thần học tập của tất cả mọi người :

a) **Tổ khôi hài :** Công việc tổ này, không cứ lúc nào nơi nào cũng có thể tiến hành. Nhưng nên chú ý :

1 — Trong lúc nói chuyện khôi hài nên tìm những chuyện rất thông thường ai cũng dễ hiểu và dễ nực cười. Không nên dùng những chuyện thô bỉ.

2 — Lúc nói chuyện đời xưa, nên kể rõ những công lao sự tích của những người xưa để khuyến khích cổ lệ mọi người.

3 — Khi nói những tin tức mới, nên nói những tình hình thắng lợi của quân ta và những sự tàn ác của quân địch.

b) **Tổ diễn kịch :** Không cứ ban ngày hoặc ban đêm, nên lợi dụng những thời gian nghỉ ngơi, biểu diễn các bản kịch có ý nghĩa về chính trị hoặc có tính chất khôi hài.

c) **Tổ ca hát.**—Nên căn cứ hoàn cảnh vào nhiệm vụ của các bộ đội du kích làm ra các bài hát có ý nghĩa tuyên truyền cổ động. Hoặc tổ chức các cuộc cải trang nhảy múa để làm cho tất cả mọi người được vui thích.

d) **Tổ âm nhạc :** Dùng các thứ đàn, nhị, kèn, sáo và ca hát để mua vui..

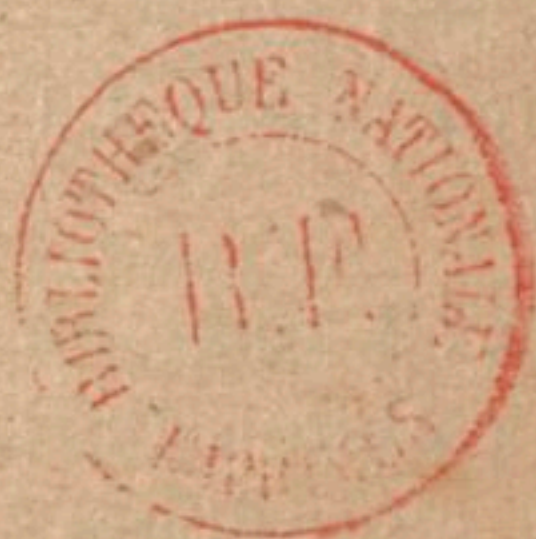
e) Khi tiến hành các công việc nên căn cứ thời gian và hoàn cảnh, tiến hành cho hoạt bát nhanh nhẹn.

f) Cộng tác của các tổ nên có người đôn đốc kiểm soát để cho tiến hành một cách tranh đua nhau mới có kết quả tốt.

g) Các tổ nên có nhân tài chuyên môn để công việc tiến hành cho chạy.

h) Không cử đội viên hay người chỉ huy đã tham gia công việc trong các tổ nên miễn những công việc canh gác lật vật cho họ.

do trường Đại-Học Quân-Chính kháng Nhật
của Hồng-Quân Tàu xuất bản
(Ban Biên-tập bộ Chính-Trị khu Giải-Phóng dịch)



500 exemplaires
Hanoi le 21-9-47



DO TRƯỜNG ĐẠI-HỌC QUÂN-CHÍNH KHÁNG NHẬT
CỦA HỒNG-QUÂN TÀU XUẤT BẢN
BAN BIÊN-TẬP BỘ CHÍNH-TRỊ KHU GIẢI-PHÓNG DỊCH